

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ 80ν ΑΡ. 685
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΘΗΝΑΙ. - ΠΕΜΠΤΗ 17 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1915
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΡ. 51

ΠΟΣ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΙ

Ἐπάνω ἀριστερά: Ξυλουργὸς με κομμένο τὸ ἀριστερὸν χεῖρ ἐργαζόμενος. Ἐπάνω δεξιά: Τραυματίας με κομμένα τὰ δύο χεῖρα καὶ φέρων προσηρμοσμένα μηχανήματα ὥστε νὰ εἰσπορῇ νὰ τρώγῃ μόνος του. Κάτω ἀριστερά: Σιδηρουργὸς ἔχων καὶ τὰ δύο χεῖρα κομμένα καὶ ἐργαζόμενος εἰς τὸ τρύπημα σιδήρων. Κάτω εἰς τὸ μέσον: Ποδηλάτης χωρὶς χεῖρα. Κάτω δεξιά: Γεωργὸς χωρὶς χεῖρα σκαλίζων.

Η ΝΕΑ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ

Πρός αντιμετώπιση των οικονομικών αναγκών, τας οποίας εδημιούργησεν η επιστράτευσις, η Κυβέρνησις άπεφάσισε την έπιβολήν νέας φορολογίας. Τό προΐόν τής φορολογίας ταύτης θά διατεθής τσόν υπέρ τής συντηρήσεως του στρατού όσον και διά τήν άνακούφιση των οικογενειών των επιστράτων. Έξαρτάται όμως από τó είδος τής φορολογίας διά νά γίνη πραγματική ή τοιαύτη άνακούφισις. Αν έπιβαρυνθούν μόνον τά είδη εκείνα, των οποίων κάμνει χρήση ο λαός, τότε ή συνδρομή ήτις θά παρέχεται εις τας άπόρους οικογενείας θά έπιστρέφη πάλιν εις τó ταμείον υπό την μορφήν του φόρου και ή άνακούφισις θά είνε προβληματική. Ίσως θά έγινε συνέψις περί του τρόπου κατά τον όποιον τó κεφάλαιον θά έλθη, κατά την περίστασιν ταύτην, άρσων εις τας άπορωτέρας τάξεις. Αυστηρώς ένθ' ό ζήτημα τούτο άπαιτεί μελέτην και συζήτησην, ή άνάγκη τó καθιστά έπείγου. Καί θά ληφθούν συνεπώς πρόχειρα μέτρα, έκτός εάν ή Κυβέρνησις προβλέπουσα από καιρού τήν σημερινήν κρίσιν έπρόνοησεν και διά την παρασκευήν των άναλόγων νομοθετημάτων.

ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ

Εάν έπιτυχάνη ή επιστράτευσις, τούτο όφείλεται εις την έν των προτέρων όργανων αυτής. Μεταχειρίζόμεθα τήν λείαν ταύτην, ή όποία λόγω των Γερμανικών θανμάτων έγινε του συρμού. Αδίκη λοιπόν ή όργανώσεις εκτός του στρατού έχρειάζετο και διά την όλην κίνησιν του κράτους, τó όποιον εις τοιαύτας στιγμάς όφείλει νά είνε παρεσκευασμένον νά τας άντιμετώσῃ. Γνωρίζομεν ότι πολλοί ύπηρεσίαί χάρις εις ειδικούς άνθρώπους από τους όποιους διενθύνονται, έλαβαν έγκαίρως την πρόνοιαν ταύτην και όπολογίζονται πάντοτε τó ένδεχόμενον τής επιστρατεώσεως καθήρτισαν άνάλογον εργασίαν, την όποιαν ίσως τώρα θά εφαρμόσουν. Τούτο όμως ήδύνατο νά γίνη και από τας λοιπάς ύπηρεσίας. Καί διά νά γίνωμεν σαφέστεροι. Έκαστος κλάδος ύπηρεσίας ύφίσταται την άναγκαίαν άραιμάξιν έν τής στρατεώσεως. Ό διενθύνων τον κλάδον ήδύνατο έγκαίρως νά σκεφθής πώς θά πληρώσῃ τó κενά άνω θά του ήνοιγεν ή επιστράτευσις, εις τρόπον ώστε ή ύπηρεσία νά μή ταραχθής. Υπάρχουν όμως και ύπηρεσίαί αι όποίαί λόγω τής επιστρατεώσεως ύπερρεφορυν ή δημιουργούνται. Η συνηνοινία λ. χ., τó ταχυδρομείον, ό τηλεγράφος, είνε ύπηρεσίαί ύπερβολικώς έπιβαρυνόμεναι εξ εργασίας. Αι' αυτάς έχρειάζετο ειδική πρόνοια και πιστευσόμεν ότι έλήφθη. Η περιθάλλων των άπόρων οικογενειών των επιστράτων είνε ύπηρεσία δημιουργουμένη έν τής καταστάσεως. Υποθέτομεν ότι και δι'

αυτήν θά έλήφθησαν έγκαίρως τά άνάλογα μέτρα, διά νά μή γίνη έν σπουδή και έν τού προχείρῳ, δι' θά έχρειάζετο μελέτην και προσοχήν.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

12-15 Σεπτεμβρίου 1915

Η επιστράτευσις μας

— Οι στρατεύσιμοι άθροοί έσπευσαν νά καταταχθούν εις τó σώματά των.
— Επτάξις άποσπώτων, κτηνών και λοιπών χρεωδών έγινεν εις όλον τó κράτος.
— Ό Βασιλεύς και ό Πρωθυπουργός συνειργάσθησαν έπανελλιημένους και ένομφώνησαν εις πάσας τας ένεργείας κατά των εξωτερικών κινδύνων.
— Έξεδόθη άνακοινωθέν άναφέρον ότι: «Πλήρης διεπιστώθη όμοφωνία μεταξύ τής Α. Μ. του Βασιλέως και του κ. Πρωθυπουργού ός προς τó πῃ θά ληφθώσι και τά μέληντα νά ληφθώσι μέτρα προς αντιμετώπισιν τής καταστάσεως».
— Αγγηγέθη ότι ή Άνάντ θά παράσχη βοήθειαν 150000 μαχητών προς στρατιωτικήν ένίσχυσιν τής Έλλάδος.
— Πέντε Βουλγαρικά μεραρχίαι βαδίζουν προς τά Έλληνικά σύνορα.
— Οι σιδηροδρομικοί υπάλληλοι και οι υπάλληλοι των Τ. Τ. έξηρεθήσαν τής επιστρατεώσεως.
— Ό Βασιλεύς κατά τας τελευταίας ημέρας έπαθε μικρούς πυρετούς, οι όποιοι όμως έπανυσαν πλέον.
— Ό Διάδοχος έπεθεώρησεν εις την Κέρκυραν τον έκεί στρατόν μας.

Ο πόλεμος

— Εις τó Άνατολικόν μέτωπον οι Γερμανοί εξακολούθηον έπιθεσίμους προς τó Αβήνικον, όπουν ή Ρωσική γραμμή διεσπασθή.
— Οι Ρώσοι άντεπετέθησαν κατά των Γερμανών εις τια σημεία και άνακατέλαβον τó Λόντικ.
— Πολλοί αλγυμώτοι και λάφυρα έπεσαν εις χείρας των Ρώσων.
— Ό Τσιλλοι κατέλαβον την όχυράν θέσιν του όρους Ροστόν.
— Εις τó Δυτικόν μέτωπον οι Γάλλοι έπετέθησαν κατά των Γερμανών και έσημείωσαν σημαντικές προόδους.

ΑΙ ΞΥΛΙΝΑΙ ΟΒΙΔΕΣ

Έχει παρατηρηθής κατά τον διεξαγόμενον Εύρωπαϊκόν πόλεμον ότι πολλά άρχαίατα πολεμικά όργανα, τα όποία εχον παραμεινθής και σκεδόν λησμονηθής επί αιώνα, χρησιμοποιούνται πάλιν τώρα εις την μεγάλην αυτήν σύρραξιν έν Εδώρην.

Τό τσόν, ή σφειδόν, αι άσπίδες και άλλα άκόμη, όχι μόνον χρησιμοποιούνται τώρα υπό άρκετού αριθμού μαχητών εις όλα σκεδόν τά έμπόλεμα κράτη, άλλα και φαίνεται νά έχουν μέγα μέλλον εις τους πολέμους των μεταγενεστέων.

Έκτός όμως των σημερινών πολέμων και άλλοι πόλεμοι ή έπαστασις έπρουσάσσαν έν μέγε την ένάντιον αυτών και παλαιά πολεμικά όργανα.

Έκ των περιπτώσεων αυτών, σκεδόν δέ άσπεία, αν και συνέβη εις σφαίραν περιπτώσιν εις και ή πρό τινον ένών πρωτοτυπία έπαστασιών εις την Κίνα.

Αν και ή έπαστασις των Κινέζων ήτο έκτάκτως σοβαρά και με προετοιμασίας αξίας λόγου, έν τούτοις μέρος των έπαστασιών μή εχον άλλας έχρησιμοποίησιν κατά την μάχην του Σάι-Σκουν όβριδας ξυλινάς εις τά τηλεβόλα του. Με την διαφοράν ότι οι έπαστασις είχαν βίαιη μαύρας τας ξυλινάς όβριδας των.

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΓΡΑΝΙΤΣΑΣ

Τόν έγγράφω εις την άρχην ως δημοσιογράφον. Ητο συντάκτης του «Χρόνου» και έγραφεν άρθρα, τα όποια παραδόχως, κατά την ίδίαν του άφελή όμολογίαν, έβγαζαν χρονογραφήματα. Κάτι περιεργότατα χρονογραφήματα εις τα όποια ό μακαρίτης προσπαθεί νά μιμηθής τον μέγιστον τον συμπόλιτην, τον Ζαχαρία Παπαντωνίου. Καί θά τó πιστεώσωτε; Κάποτε τó κατώθωνεν. Εις τά χρονογραφήματα τρώγει τόν Γρανίτσα, έδω κ' έκεί, υπάρχουν περιόδοι τσόν έπιτυχείς, ώστε θά τας ύπεγράφε και ό Ζαχαρίας. Άλλοτε πάλιν έπεχείρει εκ προμελέτης νά γράφη χρονογράφημα, τó όποιον «του έβγαυε» κύριον άρθρον. Άλλ' έπειδή ποτέ σκεδόν δέν διαβάζω τά κύρια άρθρα των έφημερίδων, — ή πολιτική μ' έλκύει τσόν όλίγον! — δέν είξέρω καί τήν άσπείαν του Γρανίτσα.

Άργότερα τον συνήνησα και εις τά παρασκηνία ως θεατρικόν συγγραφέα. Έπί Σαυώρ, εις την «Νέαν Σκηνήν», είνε δώρη τον «Μητσέλον», μίαν τριπράκτον έπαρχιακήν ήθογραφίαν, πού έπαύθη έπανελλιημένως. Τότε έγραφα την θεατρικην κριτικήν τον «Παναθηναϊκόν» κ' έθυμούμην, ότι ό συγγραφέας μου διεμήνυσε νά μή φανώ πολύ άυστηρός, διότι τó έργον του δέν είχε την έλαχίστην άξίωσιν κομψόδας. Την μετροφροσύνην αυτήν, πού μου έκαμε τότε μεγάλην έντύπωσιν, την συνήνησα και κατόπιν πολλούς. Ό Γρανίτσα ήτο άληθινά μετριώφρων και δι' αυτό, ως λόγιος, συμπαθέστατος. Κάποτε, άπό τον παρεκίλεσα έπιμόνος, μου διηγήθη λεπτομερώς την ύπόθεσιν ενός δράματος του, «Τό Καμπαγαριού», τó όποιον ούδέποτε έδημοσιεύθη και ίσως ούδέποτε έτελειώσε. Καί όταν του είπα, ότι ήτο καί τι έξογον, πού θά έτιμώσε την θεατρικήν μας φιλολογίαν—και ελικρινώς, αυτήν την ίδίαν είχα σχηματίσθαι τήν ύπόθεσιν, — ό καλός μου Γρανίτσας μου παρεπονθή, ότι...τόν κοροϊδεύω!

Τήν εποχήν τής θεατρικής δράσεως του Γρανίτσα, έβλεπόμεθα συχνά. Καί εις τó θέατρον, και εις τά Βουστάσια μετά την παράστασιν, και εις τó γραφείον τής Θεατρικής Έταιρείας καμιά φοράν. Τότε, έθυμούμην, μου διηγήθη και μερικούς από τους θαυμασίους τον εκείνους μύθους, τους όποιους όλοι οι άνθρωποι των γραμμάτων γνωρίζουν και μέσα εις τους όποιους είνε όλος ό Γρανίτσα. Άργότερον τους άνέπτυξεν εις «Χρονογραφικά» διηγήματα, μία σειρά των όποιων έδημοσιεύθη εις την «Έστία». Τί πρωτότυπα, άλγεια, κομμάτια! Αν ήμπορούσε να ή συλλέξη καίτις, άποτέλουσεν ένα βιβλίον περιεργότατον, πού θά έμενεν. Ό πρόωρος θάνατος του Γρανίτσα, τού συγγραφέως Γρανίτσα, μάς θλίβει περισσότερο όταν συλλογίζόμεθα ότι τον έμπόδισε κυρίως νάποτελειώσῃ αυτήν την εργασίαν.

Τόν συναγεστράφην όλίγον καιρόν ως συνάδελφον τερπνότατον και άβρόδατον, τον είδα μίαν ήμέραν νά γελά σάν άκόμα παιδί, όταν ένας άλλος συνάδελφος, άστενέμενος του είπεν ότι δέν είχε κανένα δικαίωμα «νά περιφέρῃ άνά τας Άθήνας ένα κεφάλι ληστου ός, άντι νά κάμνη ήρωικούς άθλους, νά γράφῃ παραστάς», —και έπειτα τον έλασε. Τόν είχαν άποροφήσῃ ή πολιτική, ή έπαστασις, ό Βενιζέλος...

Ητο πλέον πολιτενόμενος, βουλευτής, κομματάχης, άπόστολος, προπαγανδιστής. Ό Βενιζελισμός, εις τον κόσμον των γραμμάτων, διεδόθη κυρίως διά του Γρανίτσα. Τρείς ή τέσσαρας φορές, πού έτυχε νά τον συναντήσω κ' εγώ, εις την νέαν αυτήν περίοδον τής ζωής του, δέν τον άκουσα νά μου μιλήγῃ παρά μόνον διά τον Βενιζέλον. Καί με τίμεταδοτικόν, άλγεια, έδυσοισμόν!

Άγαπή τά γράμματα—μου έλεγε κάθε φοράν,—και τους ανθρώπους των γραμμάτων. Θά σάς κάμνη πολλή. Είνε άληθινά έντελεικνέλ. Διαβάζει άπ' όλα. Τά έργα σας τά έχει διαβάσει. Καί τά δικά σου τά έκτιμή ιδιαιτέρως. Πολλές φορές μου μίλησε καί σένα. Καί

περιμένει πότε θά παμψή κανένα δαμά μου στο θέατρο, γιά νά πιά νά τó ίδῃ».

Έξερω, ότι ό άγαπητός μας Γρανίτσα, διά νά μάς κάμνη άγαπήν τον λατρευτόν του κ. Πρόεδρον, τά ίδια έπώνυμά του έλεγε εις όλους μας. Καί δι' αυτό έδυσοιστούσα... Καί όμως, πόταν τήν ήθάνθησαν, την πρώτην φοράν πού επαγγέληθη εις τής Κυβέλης ή «Φωτεινή Σάντη» —τό πρώτον καλοκαίρι, τής πρωθυπουργίας του Βενιζέλου,— ό κ. Πρόεδρος, χωρίς νά τον προσκαλέσω, άδούρητος, ήλθε νά την ίδῃ! Μόνον ψεύματα δέν έλεγε ό Μακαρίτης Γρανίτσα. Καί αν, προκειμένου διά την φιλομνησίαν του Βενιζέλου, έλεγεν έπώνυμά του τά ίδια εις όλους, ήτον διότι οι «όλοι» αυτοί ήσαν λόγιοι ός ό Νιρβάνας, ό Παλαμάς, ό Χατζόπουλος, ό Μελάς, ό Παπαντωνίου, ό Πορφύρας, ό Κονδυλάκης κτλ. Ό έντελεικνέλ Πρωθυπουργός ήμπορούσε νά μιν τους έκτιμή όλους αυτούς ιδιαιτέρως; Καί ήμπορούσεν ό Γρανίτσα νά μή λατρεύῃ ένα τέτοιον πολιτικόν;

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΣΒΑΘΜΑΔΙΝΗ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟ ΧΑΚΙ

Είνε άνθρωποι οι όποιοι καί εις τó φως του ήλιου βλέπουν τó μαύρο χρώμα βαρέως πένθος χείρας, άλλ' έχει αυτός ό κόσμος και άνθρωποι, οι όποιοι διατηρούν την φαιδρότητα των και εις τας κραιωτέρας ώρας τής ζωής των, άρκει νά έχουν αυτήν την φαιδρότητα. Είλας πολιτάς νά δακρύζουν άπερχόμενος μακριά από τó σπίτι, την πατρίδα, τ' άγαπημένα πρόσωπα. Ποιός μπορούσε νά μή σεβαθῇ την θλίψη τής ώρας του άποκαιρητισμού; Άλλά διατί νά μή συγκινήθῃ καίτις έπίσης κ' από την άφρόντιστον γαλήνην τής ευθυμίας με την όποιαν άπερχονται πολλοί εις τον πόλεμον, όσων νά έπηγαίναν εις τó θέατρον διά νά ξεκαρδισθούν με τον Τσανέτον; Ένα τέτοιον τίπον είδα προχθές και ή έμφάνισίς του ήταν σάν τον βορριά, πού κυνήγῃ τά σύννεφα και μάς έπαναφέρει τον χαροπόν ήλιον. Έφόρεσε τó χακί του, καθώς εις τó έδωσαν, και έχάθη εις αυτό, όπως έπιβάτης εις τά τρέμα αιάς τας ήμέρας. Ό,τι δέν είμφοσε νά κρηφί έντελώς ήταν τά δυό φρενιά μάτια του και τó πλατύ γέλιο του εις τά γέλια τούτο ήτο πλατύτερον από τó άμπέχον του.

Καλοορφίζικος πάλι! μου είπεν, όταν τον είδα καί εστάθη έμπρός μου εις άρκετά εύάρεστον στάσι, ώστε νά δυνθώ νά τον θαυμάσω.

Πώς πάλι; τον ήρώτησα.
Μά άπ' ότου έβγαλα τον όδόντα τής φροντισσεως έως σήμερα χακί φορώ, άπήνησε. Τούτο είνε πολύ δυσάρεστον.

Α! —
Διά τον ράφτην μου θέλω νά πώ. Τούλάχιον κατά την τελευταίαν έπαστασίαν δέγμου έτρεπε πενήτα. Δέν προφάνω ν' άπολυθώ και νά διεντυθώ προς αυτών γιά ένα κοστούμι και τó κρότος με καίει φιλικώτατα και με νύτνει.

Και πολύ κομψά, καθώς βλέπω.
Μάλιστα, δέν έχω κανέν παράπονον κατά τον ραπτήν τού στρατού και άποφύ πως τας άδικονς κάθε τόσο, ώστε νά τας άναγκάζουν ν' άπερσούν.

Και τώρα γιά πού γιά καλό;

Γιά τó θαυμάσιον όπαιθρον. Δέν μπορείς νά ραντισθών τά δελήγριά του. Κι' αν δέν ύπρχεν εξ ένστάτου ό πόλεμος διά τους άνθρώπους, θά έπρεπε νά τον έφευρίσκαν ως τó πρακτικώτερον όπλο. Βροχή, άέρας, ήλιος, χιών, χαλάς, έξοτη, κρύο. Ένα φυσικώτατον οικονομικό λουτρό συνεχές.

Τέλος με άλλα λόγια άεροθεραπεία, ήλιοθεραπεία και ύδροθεραπευτική.

Και τó σπουδαιότερον δωρεάν. Εις εποχήν, όπου μίαν μετάβασιν εις την έξοχην θά την έσκεπτετο και ένας Κροίσος, ό πόλεμος παρῃται αύτά δωρεάν. Καί πού βάσεις την διάταξιν; Κάτω τó άλκοόλ, ή κραιωραγία!

Και ό έσος;

Μάλιστα, κάτω ό έσος! Μόνον ό πόλεμος διαφεύγει τόν τραγικόν πυνήτην. Ότι είνε άνίκητος ό έσος. Ποιον νά έρωτεύθῃ; Τόν μακάριτα Δημήτριον ή τον κύρ Γιώργην Διπλασόν; Τό πολύ νά έρωτεύθῃς την κουραμένα, άν την βρῇς κ' αυτήν. Έπειτα υπό οικονομικήν έποχην τί σου λέγει ό πόλεμος;

Μου λέγει, ότι θά πλουτίσουν μερικοί προμηθευταί άκόμη.
Και αυτό καλόν, διότι όσος πλουτίσουν θά κτίσουν πολλά σπίτια εις τας Άθήνας.

— Καί θά φτηνίσουν τά νοίκια;
— Τούτο δέν είνε καλόν. Τά νοίκια θ' άκρηβήνουν διά τó καλόν τού κόσμου, θά έργάζεται περισσότερον διά νά τον πληρώσῃ.
— Έπρελάθηκες, φταχέ μου έπιστράτε;
— Άνθρώπος ά κάτω έπέγγηλ, είνε μετά άξιαστόν φιλασεκείας, δέν είνε δυνατόν νά τρελλάθῃ ποτέ.

Και έκαμε μίαν χαριτωμένην συστροφήν. Προσέθεσε:
— Τά καλύτερον όμως υπό οικονομικήν έποχην είνε, ότι δέν έχει άνάγκην από τίποτε, δέν δαπανῷς διά τίποτε και δέν έργάζεσαι διά κανένα. Πρό παντός δέν δέν θηλώνεις διά τά μαρμπουνάκια, τά όποια άμύστακα άκόμη έχουν την άξίωσιν δικού δραχμίου. Σε βεβαίω, ότι μάτην έκοπίασεν ή άνθρωπότης διά νά τελειοποιήσῃ αυτήν την ζωήν. Ένα χακί λύει όλα τά βικωτικά, τά άνθρωπεία προβλήματα. Ό άνθρωπος επαγγέλεται μ' ένα Βασιλικόν Διάταγμα έκεί άπ' όπου είνε άρχισις, εις τον πηλόν των χαρακωμάτων, εις τον όποιον και μεταβάλλεται ταχύτερον και χωρίς καμμίαν έπισημότητα: ούτε μεγαλοπρεπής κηδεία, ούτε βαρύνοντες στέφανοι και άνόητοι επικήδειοι. Διά την καλλίτεραν κηδείαν του φροντίζει ένας κόρακας.

— Δέν μπορείς νά τον βγάλῃς επί τέλους;
— Τούτο είνε εύκολον, άλλα τó μόνον, τó όποιον δέν θά μπορούσε νά βγάλῃ πλέον, νομίζω, είνε τó μαρσέο. Όρα και τους συναδέλφους μου τού 1912. Άλλά με συγκροείτε, διότι είνε ή ώρα μου νά πώ εις τó προσκήνηριον.
— Καί θά έμφανισθῇς μ' αυτά τά χάλια;
— Καί εις την Δευτέραν Παρασκευήν άκόμη, όποτε ύπάρχει ίσως έλπίς νά πάνσουν οι άνθρωποι νά φορούν χακί.

Ο Συμπλοτισσισμός

ΜΕΤΑΒΟΛΗ

Έπεσεν έκ τού συλλόβου ό τέλειος άνθρωπος, ό τον Χαρτίον όμολόγηκε Βούλαρος, όστις έως χθές έκινούνεν νά άσκητήσῃ έκ μύρου άγύστην. Έως χθές ή Άραβία και ό Αβήνικος έκαιον υπό την όλην του, σημερινά άναπνέει τον άέρα του δάσους, και ότι όλοι τον ήρξιστον, έγω άρχίζω νά τον έκτιμή, σπένγαντα τά νοκία εις τους έγκωμιστάς του. Η έξοδος του συμπλοτίσῃ προς την κώδοδον των Γερμανών, όπερ σημαίνει από κοινού πόλεμον, τεράστιον συμμηχικό στρατό, έχοντες τοπικά πλεονεκτήματα σπεύδονσι νά λύσσι και επί κοινή όφέλεια τó άνατολικόν ζήτημα, άπόλυτοι κύριοι τού έδάφους καθ' όν χροούν οι αντίπαλοι τó διανέμουν επί του χάρτου. Η Ρουμανία, ή χθές Βαλκανικόν κράτος, σήμερα δέν είνε, νικητής, ότε μὲν μὲς, ότε δέ πηγόν. Από τής Βαλτικής μέζον τού Αβήνιου ή Εύρώπη στρατοκρατείται, και επί του πεδίου τούτου οι αντίπαλοι ούδέν γεγαυον έχουσι νά έλπίσωσιν. Η από θυμού έξοδος του Βουλγαρού μετά των έχθρων των συμμηχών τον περιλαμβάνει και τους διαιτητές αυτούς έχθρούς, και τής τήρας ταύτης έπιδόλει έστρατός ή Έλλάς. Από πολλόν αιώνα έννοιας τον ληστήν έγυθεν και παρά τας όχθρας του Εύδρου και του Ξαρεχίου, όπου ό Νικηφόρος Όθρυνός έσπερε νά όσα μιάς βουλγαρικής γενεάς. Πρό πολλού είνε συνθήκης μυστικής μετά τής Αυστρίας, και είνε άσπλον την μέγαν τας συμμερίζεται ή Γερμανία. Μετά την γνωστήν ήφση του Έλληνικού λαού ή ούδετερότης ήμών άπόλσε πολύ τής αξίας της, και ή προς τον Βασιλέα έννοια του Αυτοκράτορος δέν έμποδίζει τó έκδικτικόν αίσθημα κατά του Έθνους τσόν έπιστήμιος ένδηλώσαντος την συμπάθειαν του υπέρ των έχθρων τής Γερμανίας. Η ύπόνοια αυτή συμφωνεί μετά τής έν γένει πολιτικής και τής ψυχολογίας του Γερμανικού Έθνους. Υπάρχουσι βεβαίως ύπεράνω των μυκολογιών τούτων γα νικώτεροι και πολιτικώτεροι άρχαί μη έπιστοποισι την διαρροήν των άνατολικών προημάτων άνευ τής Έλλάδος, άλλ' εις πόλεμον περί έπικρατίας μίς μόνον φύλης, άν αυτή δέν έδραφετο, κατακαύουσα τά δαία όρια, νά κατ' όποιον δικαία θά συνεζέλιπον μετά τής πολιτικής των ιστορίας.

Υπό τοιαύτας συνθήκας και περιστάσεις ή πολιτική τής Έλλάδος στήρζεται εις τά όπλα της. Άπαντήσασ εις την έπιστράτευσιν τής Βουλγαρίας μένει σάβερως ούδετέρα άσέβηται των συμμηχών της. Προκαλούμενη άγία νεται, εάν δέ ή εις την Ξεσβίαν βουλγαρική εισβολή γεννή καί διά την Έλλάδα κίνδυνον, τότε μόνον και άνευ άλλης προκλήσεως όφείλει νά προστατείσῃ τά όριά της. Τοιαύτη ένέργεια άποσπεί πάσαν προς τους συμμηχούς του έχθρην προστριβήν, και συγκρατεί την

Έλλάδα έντός των έπισφαλεστέρων όρίων τής ούδετερότητας. Άλλ' ή πολιτική αυτή ύπαγορεύεται υπό των σημερινών άντιλήψεων και άσέβηται μόνον των Βουλγάρων. Έπειδή δέ ούδέν είνε βέβαιον και σταθερόν, θά ρυθμισομεν εις τó μέλλον τά ήματα ήμών κατά την ήχο της ύπόνοιας επί τής όποιας βαδίζομεν. Η αύξηση των όρίων του έχθρου είνε μείωσις των ήμετέρων και μέλλον κίνδυνος είνε όλος και ό ένεστώς και αν ή Έλλάς πέπρωται νά καταπατηθῇ αύτιον, ούδ' επί στιγμην θά διατίσῃ νά πολεμήσῃ σήμερα. Άποδίδουσα εις τó άγνίτετον στρατόπεδον την ήβην των τέκνων της, και εις τόν άγώνά του όλον ιστορικόν, δύναται νά ίσοροσθήσῃ τó άποτέλεσμα τού πολέμου, και σιν τή χρόνῳ νά μεταβάλῃ. Τής ρωσικής ύπεροπλίας έλαττωσίσης, ή συμβολή της Έλλάδος θά έκτιμηθῇ δικαιώτερον και σπουδαιώτερον, όπως μή χώροι και πόλεις άνήκουσι εις αυτήν άπ' αιώνα έμπεύσων εις τον κίνδυνον έτέρως κατακτισσεως.

Καίτοι δέν άποκλείονται οι κίνδυνοι ούτοι εις τó μέλλον, άδίστακτος φρονώ ότι επί του παρόντος τούλάχιστον ή πολιτική της Γερμανίας άντίκειται προς τά βουλγαρικά κατά τής Έλλάδος σχέδια. Τής Βουλγαρίας στερομμένη καθ' ήμών εξουδετερούται ή συβολή της εις άγώνα άλλότερον του γερμανικού. Ό πόλεμος στρέφεται κατά των κρατών έκείνων αν ή Γερμανία φιλοδοξεί νά λάβῃ την θέσιν, την έπικροήν και τας έμπροστίας άνορας και άδούς, ή δέ Έλλάς δέν έπαισαν ούσα σίαν ό γέγον Αρτάβαζος την περιεργαζαν εις τον Ξεόρην, χώρα πτωχή άλλα ήλιότυπος τής έλευθερίας της.

Οι Βούλαροι ύπηρετούντες τον γερμανικόν άγώνα, ούτε δύναται, ούτε κρως έχουσι νά τον μεταβάλωσιν εις βούλγαρικόν, έμ' όσον ή Έλλάς μένει ούδετέρα. Θά προσβάλλωμεν τον ληστήν αν πηδήσῃ τον τσίχον της οικίας ήμῶν, ούδεις όμως λόγος ύπαγορεύει νά τον ζητήσωμεν εις τά όρη του και νά τον προσβάλλωμεν εις τó κρηφάγιόν του.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

— Η επιστράτευσις έπέφερε γενικην άναστάσιον εις τά θέατρα τής Πρατευσίνης.
— Τά θέατρα Ν. Πλέσσα, «Πικ-Νικ» και Θησείου διέκυαν τας παραστάσεις του.

— Τά άλλα εξακολούθησαν νά παίζουν μέζον τής τελείας στρατιωτικοποίησης του άρμενος προσοπικού του.
— Τό θέατρον τής Κυβέλης κανονικώτερον από όλα εξακολούθησε τας παραστάσεις του.
— Την παραμένειν Παρασκευήν εις τó θέατρον τούτο έπαύθη ό «Πειραμός» του κ. Γε. Ξενοπούλου, τó Σάββατον ό Βασιλικήτης, την Κυριακήν «Η Φωτεινή Σάντη» του κ. Ξενοπούλου, τó άπόγευμα και «ό Άνοικητής» τó βράδυ, την δέ Δευτέραν τó βράδυ ή «Αθώα Άμαρτωλή» τής Α. Υ. του Πιπυγιώτος Νικολάου και ή «Γυναικά» του κ. Ι. Πιπυγιώ. — Εις τó θέατρον τής δίδοις Δ. Κοτοπούλη εξακολούθησαν αι παραστάσεις των «Παναθηναίων».

— Εις την «Αλάμπαν» κάθε βράδυ ό Μανρός Καβαλλάρης του κ. Άσπεία, την Κυριακήν δέ και την Δευτέραν έδόθησαν και άπογευματιναι με την «Βοσκισούλα» και με την «Κόλφος».

— Τέλος εις τó «Αθηναϊκόν» κατά τας τελευταίας ήμέρας επαγγέληθη τó «Τζιόκος αβαίτοι» και ό «Άγαπητικός τής Βοσκοπούλας» τó θεατρικόν.

ΝΥΧΤΕΣ

Αναλαμβάνε θεαμας όλόχρους άποσποπίας σ' άπαλόχρον, σά βουνα έχ' άργόδου αιδερασά, ό Φόβρος, και πεινώντας, κ' άλλως πηγαίνη τούτοις νά φουρίσῃ!

Άγχι κ' όλόφωτο τής δυστυχίας λυχάρι άγοροβάλλει στής κορρές κ' άχροκορφαίει έλπίδας κ' όνειρα, τά όλόχρωα περγάρι κ' όλη τή φύσι μαγκιά άποκοιμίζει!

Γύρω γλυκά κοιμούνται τά πλασμένα και σ' άπειρο τ' άτέλειστο μοιάζει διαμάντι μύρια ή νύχτα διαλεπμένα.

Τό ξεφύρακι τ' άπλό καθόλου δέν συζητεί, άλλα σά δένδρα φύλλα πετά τά δροσομένα κ' από του ήλιου την άμυαλή τά έπιάζει!!

(Αράχοβα) Στέλ. Κ. Γαμβρούλης

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ

Η ΡΩΣΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΦΙΛΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ

Ιστορικά τινα σημειώματα και στατιστικά πληροφόρια περί της άγανους Ρωσσίας, ιδίως από άποψιν φιλελληνισμού, δεν είνε περιττά ούδε περιεργα κατά την στιγμήν της παγκοσμίου ταύτης συρράξεως.

Από της εμφάνισως ιδίως της Βουλγαρίας ως Κράτους, αι άνεπτυγμένα παρ' ήμιν τάξεις εδωκόσαν πάντοτε την Ρωσσίαν ως τον κακόν δαίμονα της εκπληρώσεως των όνειρων και εθνικών ιδεών της 'Ελληνικής φυλής. 'Αλλ' αι ιστορικά πηγαί και τα σύγχρονα ιστορικά γεγονότα διαφεύδουν και καταρρίπτουν τας πεποιθήσεις ταύτας και αποκαλύπτουν τόν Ρωσσικόν έθνος όχι μόνον ως τον μοναδικόν ιπποτικόν και μεγαλόφρονα υπερασπιστήν των δικαίων της έλλ. φυλής, αλλά και τον άκοιμητον και άγρυπνον φρουρόν τού Χριστιανισμού.

Δεν μάς λέγουν οι τα έναντι φρονούντες, πότε επέλεξε τον πόλεμον κατά της Τουρκίας δι' ίδιον λογαριασμόν; Κυρία άρεστέρα των κατά της Τουρκίας πολέμων, ή το τά παρ' αὐτῆς καταπατούμενα δίκαια των ζώντων υπό την κυριαρχίαν της χριστιανικῆς κρατίδος.

Η φιλική 'Εταιρία ήτο δικαίον να εδωκυμένη και καρποφορήσῃ άνευ της ήθικῆς άρωγῆς της Ρωσσίας και των ρωσσικών σουβλίων της 'Οδησού; Η κατά Φεβρουάριον 1770, υπό τοις 'Αλέξιον, Θεόδωρον και Γρηγόριον 'Ορλόφ, άποτυχεύσας και πολλά τοις 'Ελλήσι δεινά επισσεύσασα έκστρατεία της Ρωσσίας, δεν ήτο ιστορικόν γεγονός; και προαίτια της έκ της Τουρκικής δουλείας απολυτρώσεως του 'Ελλ. γένους, άφού διά της έκστρατείας εκείνης ετονόθησαν τα προς γενικότεραν δράσιν πατριωτικά ένστικτα των 'Ελλήνων; Η δράσις τού Ρωσσικού Στόλου εν Ναυαρίνῳ τόν 8/βριον 1827, δεν ήτο τιμία και άκραίφνης φιλελληνική; Οι Ρώσσοι όχι μόνον δεν προσήγαγον πρό τού Ναυτοδικείου τόν Ναυαρχόν των, διά τού άτυχῆς συμβάν τού Ναυαρίνου, αλλά και τόν πόλεμον της Τουρκίας έκήρουν τόν 'Απρίλιον του 1828 άρ' ένος μὲν λόγῳ δῆθεν της προσβολῆς της Ρωσσίας σημαίας εν Πύλῳ, άρ' έτέρου διά να εξαγαγίσουν τόν Σουλτάν Μαχμούτ και στέρξῃ ες τήν παραχώρησιν ελευθερίας τοις 'Ελλήσι.

Ο έν έτει 1854 Κομματικός πόλεμος άφορμην κυρίαν δεν ελε το έζήτημα τού Παναγιού Ταφου και τήν έπιμονήν της Ρωσσίας όπως ή Τουρκία διά συνθήκης άναγνωρίσει αὐτήν ως προστάτριαν πάντων των εν Τουρκία χριστιανῶν δορυδοδόν μετά δικαιώματος έπεμβάσεως; Η εν έτει 1881—1882 προσάρτησις της 'Ηπειρου και Θεσσαλίας ες τήν 'Ελλάδα δεν όφείλεται άποκλειστικῶς οὐκ ες τήν οὐδετερότητα ήν ετηρήσαμεν, οὐδέ ες τήν συγκέντρωσιν επαναστατικών όμάδων παρά τόν Δομοκόν, άλλ' ες τόν Ρωσσοτουρκικόν πόλεμον τού 1878 και ες τού μετέπειτα συγκληθέν Βερολλίνιον Συνέδριον, καθ' ό εὔρους και φιλελ-

ληνικήν διά τήν 'Ελλ. δίκαια, ήκουσθη ή φωνή του άντι-προσώπου της Ρωσσίας πρός κηπος Γορτακώφ. Αί όρδαι τού 'Ε-τέρ. Πασσά κατά τόν πόλεμον τού 97 θά εσταμάτων πρό της Λαμίας άνευ του έπιτακτικού εκείνου και ιστορικού τη/ματος τού Τσαρού της Ρωσσίας Νικολάου; Η εν Κρήτηρά-οις και εν γένει πολιτεία τού Ναυαρχου Σκρόδ-λωφ και τού Γεν. Προξένου εν Χανίωνς άπό τού 1898 και εν-τεῦθεν μέχρι

της εθνικής άποκαταστάσεως της Νήσου δεν συνομολογείται υπ' αὐτῶν των ίδιων Κρητῶν έτι και νυν, ότι ήτο έξόχως φιλελληνική και αλληλόμνητος; Που άλλου έκτός της Ρωσσίας, οι 'Ελληνες απολαύουν πάσης εὐνομίας και Ισοπολιτείας και Ιδιαίτερας προστασίας; Πότε ή Ρωσσία έφείθη σκαίως και ταπεινωτικῶς πρὸς ήμεις; Αὐτή ή σημερινή συμμετοχή της Ρωσσίας ες τόν παγκόσμιον σπαραγμόν και αι άράνταστοι θυσίαι άς θά ύποστή ποιόν άλλον λόγον ελε, εμὴ μόνον τού να έμποδίσῃ τόν στραγγαλισμόν μικροῦ δομοδόν Κράτους υπό γειτονικοῦ Ισχυροῦ;

Βεβαίως τόν θανάσιμον έχθρόν μας, τήν Βουλγαρίαν, εδημιούργησε και πολλαχῶς ενίσχυσε και συνέτρεξεν ή Ρωσσία. Θά ήτο όμως παράλογον να εχόμεν τήν άξίωσιν να ήρωάτο ή 'Ελλάς.

>>

Τώρα ες δόσωμεν και ες τούς άναγνώστας μας μερικῶς ενδιαφερούσας πληροφορίες περί Ρωσσίας.

Η Ρωσσία κατέχουσα τού 1/6 της γήινης σφαίρας εκτείνεται ες 23 έκ.τομ. τετραγ. χιλόμετρα: ένας Γάλλος λόγιος λέγει ότι ή Ρωσσία βρέχει τού μέτωπόν της ες τούς πάγους τού πόλου τούς δέ πόδας της ες τόν Εὐξεινον πόντον.

Τόν νεότερον πολιτισμόν της ή Ρωσσία τόν έλαβεν από τού Βυζάντιον και μάλιστα μετά τόν γάμον τού Τσαρού της Ρωσσίας 'Ιβάν Γ'. μετά της θυγατρῆς τού Δεσπότη της 'Ηπείρου Θεομά Παλαιολόγου, Σοφίας μετά τήν πτώσιν της Κοιν.Πόλεως (1462).

Οι κάτοικοι της Ρωσσίας κατά τήν άπογραφήν τού 1897 άγγέρονται ες 130 περίπου εκατομμύρια.

Διοικητικῶς ή Ρωσσία διαιρεται ες 60 Κυβερνεΐα. Έκ τούτων τινά υπερβαίνουν κατ' έκτασιν μεγάλα Εὐρωπαϊκά κράτη. Μεγαλειότεραι πόλεις της Ρωσσίας είναι ή Πετρούπολις (1,267,000), ή Μόσχα (1,000,000), ή Βαρσοβία, ή κυριευθεΐσα υπό των Γερμανῶν, άρχαία πρωτεύουσα της Πολωνίας (614,000), ή 'Οδησός (404,000), ή Άδς (315,000), 3—4 έτεραι πόλεις με πληθυσμόν 200 χιλ. και 10 έτεραι φθάουσιν τας 100 χιλ. Αί λοιπαι είναι μικραί πόλεις με άσμαντον πληθυσμόν.

108 φυλαί κατοικούν τήν Ρωσσίαν. 'Εκικρατούσα θεσκέα εν Ρωσσία είνε ή 'Ορθόδοξος 'Ανατολική ήν πρεσβύνουν μόνον περί τού 60 έκ.τομ. 'Ο Χριστιανισμός εισήχθη εν Ρωσσία τού 988 επί Τσαρού Βλαδιμηρου όστις ενονομάσθη Μέγας ταχδεΐς μάλιστα μεταξ των 'Αγίων υπό της Ρωσικής 'Εκκλησίας.

Οι άνδρες εν Ρωσσία νημφεύονται ένωρίς άπό τού 17, αι δέ γυναίκες άπό τού 15ου. 'Ο άλκοολισμός εν Ρωσσία έχει επικινδύνως

ανάπτυχθῃ. Ες 30 μόνον επαρχίας Ρωσσικάς έξοδεύονται 450 έκ.τομ. ρουβλίων οινόπνευμα.

Τό έτήσιον εισόδημα των αυτοκρατορικών κτημάτων υπερβαίνει τας 690 έκ.τομ.

Η έτησία παραγωγή τού σίτου καθ' όλην τήν Ρωσσίαν άνέρχεται ες 550 έκ.τομ. εκατόλιτρα, ή δέ τού οίνου ες 31/2 έκ.τομ. εκατόλιτρα. Κτηνοτροφικῶς ή Ρωσσία εύρίσκεται ες κάλλιστον σημείον. Έχει πρόβατα 75 έκ.τομ. βόας 38 έκ.τομ. χοίρους 12 έκ.τομ. αίγας 31/2 έκ.τομ. καμήλους 11/2 έκ.τομ. και ίππους 34 έκ.τομ.

'Από της εθνικής ήμῶν άποκαταστάσεως έβασίλευαν οι άκόλουθοι Τσάροι κατά χρονολογικήν σειράν. 1) 'Αλέξανδρος Α' άποθανόν 19 Δ/βρίου 1825. 2) Νικόλαος άποθανόν 19 Μαρτίου 1855. 3) 'Αλέξανδρος Β' 1 Μαρτίου 1881 δολοφονηθείς. 4) 'Αλέξανδρος Γ' προσβληθείς εκ νεφρικού νοσήματος άπέθανε κατά τού 1994, διαδεχθείς αὐτόν ό νυν Διοκράτορ Νικόλαος, πρωτεξάδελφος τού Βασιλέως μας Κωνσταντίνου.

Ο δλικός αριθμός των πόλεων της Ρωσσίας άνέρχεται ες 945.

Ο προϋπολογισμός της Ρωσσίας άνέρχεται ες 11/2 δισεκατομ. ρουβλίων.

Στρατόν εν εῳήγῃ έχει περί τας 900 χιλ. άνδρῶν μετά 40 χιλ. άξιωματικών. Πολεμικά σκάφη έχει εν μέν τῇ Βαλτικῇ 214 ες τόν Εὐξεινον 66 και ες τας άκτάς της Σιβηρίας 29, άπαντα όμως παλαιού τύπου.

Αὐτά τα δλίγα εδωκόσαμεν καλόν να γράψωμεν περί Ρωσσίας.

(Πάρος)

Νικηφόρος Γ. Κυπραΐος

ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Ο δόκτωρ 'Αιλλορ, διάσημος επιστήμων, έπίτιμος καθηγητής πολλῶν 'Αγγλικῶν Πανεπιστημίων, άνήγγειλεν ένώπιον μιάς συνέλευσεως επιστημόνων ες μίαν αἰθούσαν τού Οδεσμίστερ μίαν εφευρέσιν αὐτοῦ θαυμασίαν και περιεργον. Πρόκειται περί ενός μηχανήματος τού όποιον επιτρέπει να βλέπῃ τις ες μεγάλην απόστασιν διά τού ηλεκτρικοῦ. Προστίθεται εν δέ τούτο επί τού τηλεφώνου επιτρέπει ες τόν χρησιμοποιοῦντα αὐτό να βλέπῃ τόν συνομιλήτην του ες οιαδήποτε απόστασιν και αν εύρίσκεται.

Ο 'Αιλλορ επέδειξεν ες τούς άκροατάς του τού μηχανήμα δειξας και τήν λειτουργίαν του. Κατά τόν καθηγητήν ή εφευρέσις τόν στηρίζεται επί εύριπῶς εφαρμογῆς τῶν ιδιοτήτων τῶν κυτταρίων τού σεληνίου τού όποιον, ός γνωστόν, είνε εν στοιχείον χημικόν όχι μεταλλικόν γνωστόν άπό τού 1817.

Η έντίπαισις ες τούς επιστημονικούς κύκλους είνε μεγάλη.

(Πάρος)

Α.Θ. Σπανός

>>

—Περί τῶν Τούρκων πολέμων τού πάχει ή παρατήρησις ότι δυσχεστεῖται να μεταχειρίζωνται πόλεον με λόγ-χην.

—Ότι δέ δταν άναγκάζονται υπ' ό των περιστάσεων να μάχωνται με έφ' όπλου λόγην γάγον πολλοί εκ της άνδρείας και ψυχραιμίας των.

'Από τὰ Δαρδανέλλια.—Ο Γάλλος ναύαρχος Γκεκράτ συνομιλῶν με τήν Γαλλίδα δημοσιογράφον κ. Λέν, ή όποία παρεκολούθησε τούς δύο πολέμους μας και τώρα παρεκολουθεΐ τας έπιχειρήσεις των Δαρδανελίων.

ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

22

ΤΑ ΠΡΟΗ-
ΓΟΥΜΕΝΑ.

—'Η ήμερολό-
γος της Ση-
στοῦ 'Ηρώ κα-
τωδικάσθη υπό
τού νεαροῦ ή-
γεμόνος της 'Α-
βύδου Λεάν-
δρου — όστις
δεν τήν έγνώρι-
ζε — να γίνῃ έ-
ρεσια της 'Α-
φροδίτης και
να μείνῃ ίσο-

βίως άγαμος και παρθένος. 'Η 'Ηρώ έκλεσθη ες ένα πύργον οικοδομηθέντα δι' αὐτήν ες τόν εν Ση-στοῦ ναόν της 'Αφροδίτης, τήν ήκολούθησε δέ ή θεοπαίσις της Σανθῆ. Ες μίαν πανήγυριν της θεάς, συνητήθησαν ό Λεάνδρος και ή 'Ηρώ και ήραπήθησαν, χωρίς να γνωρίζονται. 'Όταν δέ έμαθεν ό ες τού όνομα τού άλλου, ήτο άρῶς πλέον, διότι ήσαν τραυματισμένοι ανάστας υπό τού έρω-τος. Μετά τινά καιρόν, ή θεοπαίσις Σανθῆ μεταβαίνει ες τ' ανάκτορά της 'Αβύδου και διηγείται ες τόν Λεάνδρον τήν πρὸς αὐτόν άγάπην της κυρίας της. 'Ο Λεάνδρος έξαλλος εκ χαρᾶς παραγγέλλει ες τήν 'Ηρώ ότι θά τήν επισκεφθῇ μίαν νύκτα. Πράγματι νύκτα τινά, μετά τού μεσονύκτιου, έμβαίνει πλοῦριον και πλέει πρὸς τόν πύργον της φίλης της. 'Αλλά δεν βλέπει φανίζόμενον τόν θαλάσσιον της και εύρίσκει τού παράθυρον αὐτοῦ κλειστόν. Ες μίαν άναμμένη. 'Απελπίς τότε επαναπλέει ες τήν 'Αβύδον, επερχόμενος να φθάσῃ πρὸ της αἰγῆς, διά να μὴ παρεξηγηθῇ, από τούς εὐρηκούς του. Τῇν στιγμήν καθ' ήν προσήγγιζε τήν παρα-λίαν, εἶδε λέμβον έξερχομένην των εκεί βράχων και ήρπυσε μίαν άνδρικήν φωνήν:

—'Αν είσαι σὺ ό Λεάνδρος, σπείσε γρήγορα ν' απομακρυνθῇς, διότι απολώσθης.

—Ποῦ εἶσαι σὺ; ήρώτησεν ό Λεάνδρος.

—Ο άγνωστος έπύλας δεν άπύνησεν, αλλά απε-μακρύνθη ταχέως ες τού πέλαγος.

>>

('Η Συνέχεια)

Τούτο ήγάγκασε τόν Λεάνδρον να σπεύσῃ. Ολοδοκῆσε και αν ήτο ό άγνωστος οὗτος ναυβάτης, δεν έζητει βέβαια τού κακόν του, άφού τού εἶδε τούταυτην συμβουλήν.

—'Αλλά ποῦς ήτο;

—Θεοί! λίσσατε, λίσσατε επί τέλους τὰ μυστήρια! άνέκραξε πρὸς αὐτόν ό Λεάνδρος και διηυδύνθη ταχέως τώρα πρὸς τὴν λιμένα της 'Αβύδου.

Τρεῖς ή τέσσαρας ή και δεκατέσσαρας φο-ράς έσεράφη πρὸς τόν πύργον, από τού όποιου δόλῶν άπεμακρύνετο. Οὐδέν σημείον εφάγε-ρων μεταβολῆς.

—Ο πύργος έμνε πάντοτε αἰνιγμένη, σιωπη-λός, και πένθιμος ως τάφος.

Πρὶν χαράξῃ ή αἰγῇ, ό βασιλεὺς εύρίσκειτο εἰς τῆς κλίτης του.

—Όχι διά να κοιμηθῇ, αλλά διά να κοιμηθῇ τας ένδοχόμενας ύποφιας των ανθρώπων του.

—Όλίγον μετά τήν ανατολήν, ό Προκλής εισήλθε ες τόν κοιτώνα τού Λεάνδρου, έχων μόνος αὐτός τού φιλικόν τούτο προνόμιον.

—Πὸς είνε ή πληγῇ σου; τόν ήρώτησε.

—Σήμερον με πονεῖ περισσότερον ή χθές. Τούλάχιστον ήδυνάτο να όμιλῇ διά τόν πό-νον τόν εὐεθέως, έστω και αν ό φίλος του τόν παρεξήγη, νομίζον ότι ό Λεάνδρος κά-νει λόγον διά τού τραύμα της χειρὸς του, έφ' εκείνος όμιλει διά τού τραύμα της ψυχῆς του.

—Όλη έκείνη ή ήμέρα υπήρξεν άφόρητος διά τόν Λεάνδρον. Πίστοε δεν ήδυνάτο να εξήγησῃ από τὰ συμβαίνοντα. Μόρια ύποφία έκέντων τήν ψυχῇ του, και όπως όλοι οι άηλιτισμέ-νοι, οὕτω και ό Λεάνδρος έφανταζέτο ότι δια αὐτὰ έγιναν, διότι ή 'Ηρώ ή οὐδέποτε τόν ελεγεν άγάπῃς ή έπαισε πλέον να τόν άγαπᾷ.

—'Αλλ' εἶπε τάχα δίκαιον βασανίζόμενος από τας σκέψεις αὐτάς;

Εδωχέστεροι ήμέραι από τόν Λεάνδρον δυά-μεθα ν' ανέλθωμεν άμέσως τόν πύργον της Σηστοῦ και να ίδωμεν τί άπέγινεν ή ώραία δεσποῖς της.

—'Αρ' ής στιγμῆς άνέτειλεν ό ήλιος, ή 'Ηρώ ήνοιξε τού φωτοδόχον της παράθυρον και άντί-κρυσε τήν θάλασσαν, τήν σπινθηρίζουσαν ως εἰς έπυροπολεῖτο υπό της ανατολῆς.

Τό βλέμμα της διασχίζει των χρυσῶν άνέ-νων τήν βροχήν και περιμένει ν' άντικρύσῃ τού πλοῦριον, τού όποιον θά επαναέρη τήν Σανθὴν και τὰ ευχάριστα άγγέλματα.

Τό πλοῦριον δεν φαίνεται ακόμη, αλλά τοῦτο δεν ροβίζει τήν 'Ηρώ. 'Η Σανθῆ άκου-σάει από της χθεσινῆς πρωίας. Διεννυτέρει-σεν ίσως ες τήν 'Αβύδον.

—'Αν τού έπράξε, θά υπήρχε βέβαια άνάγκη να τού πρᾶξῃ.

—'Αλλως ίσως έπέστρεψεν ες τήν Σηστόν και εύρίσκειται ήδη ες τήν άγκάλην τού 'Από-λλωνος.

—Οποῦδήποτε θά έπιστρέψῃ.

—'Αν όχι μέχρι της μεσημβρίας, εξάπατος μέρι της έσπείρας.

—'Εν τούτοις έδυσεν ό ήλιος και δεν έφάνῃ ή Σανθῆ.

—'Η κόρη ήρπυσε ν' άνησυχῇ.

—'Ο γέρον Εὐθύλοος εἰσῆλθε περί τήν εσπέ-ραν ες τόν θαλάσσιον της.

—'Η φίλη μας δεν έπέστρεψεν ακόμη, εἶπε χωρίς να δείξῃ τήν παραμικρὴν άνησυχίαν.

—Μὴ φωνάζεις, της εἶπαι άμέσως, μὴ κα-λέσεις βοήθειαν, διότι είσαι χαμένη.

—Και με σε μαζί εἰς χαμένους και ες θυσίαις.

—'Ο βασιλεὺς!... εἶπε κατάρτομος έκείνη.

—'Εμπρός, επανέλαβαν οι άγνωστοί, αν θέ-λεις ν' άφῃρξῃς ήσυχον τόν βασιλέα...

—'Η καλλιτέρα να μὴ τόν καταστρέψης, προσέειπεν εἰς άλλος.

—...Ακολουθήσε μάς.

—'Η απειλή ήτο τόσο πενιχὴ και τόσο μι-στηριώδης ή υπόθεσις και πολύπλοκος ή θεσις της και τόσο ζώηρος ό φόβος της να μὴ προ-δοθῇ τού μυστικόν τού βασιλέως, ώστε ήκολού-θησε τούς τρεῖς άγνώστους.

Τήν οδηγῆσαν εἰς εν οἶκον χαμηλόν και πεπαλαιωμένον, τού όποιον εἰναιετο ως σκαφν μάλλον εἰς τήν γῆν ή ως οικοδομηθέν διά χει-ρὸς ανθρώπου.

—'Εκεῖ τήν έκλεισαν εντός ύγρου θαλάμου, ό όποιος εἶχετο μόνον όλίγον φῶς από ένα μι-κρόν φαγγίτην βλέποντα εἰς μίαν εσωτερικὴν αἰθύν.

Τήν άφήκαν εκεί μέσα επί τινος ώρας μόνην.

—'Η άτυχῆς Σανθῆ οὐδέποτε εἰς τήν ζωήν της ελεγεν εἰσέλθῃ εἰς τούταυτην τρώγλην και αν εισήλθετο δεν θά ήδυνάτο βεβαίως να μείνῃ πέραν των δύο στιγμῶν.

—'Εν τούτοις επερίμενε τώρα επί δύο και πλέον ώρας, μέχρις ότου ήκούσθῃ τρυγῶς κά-ποιας έξωτερικῆς θύρας και ανεφανίσθῃ υπό τού άμφίβολον φῶς τού φαγγίτου εἰς άνδρῶπος.

—'Εδυσκολεύθη όλίγον να γνωρίσῃ ότι ό άν-δρῶπος έκείνος ήτο ό Προκλής.

—'Αλλοίμονον εἰς τούς άτυχεῖς τούς έχοντα τήν Μοῖραν δυσμενῇ!

Τήν χθεσινήν νύκτα επερίμενεν ό Λεάνδρος και ή 'Ηρώ έκοιμάτο, χωρίς να γνωρίζῃ τί-ποτε.

—Τώρα περιμένει ή 'Ηρώ και ό Λεάνδρος δεν φαίνεται.

Μόλις τήν μεσημβρίαν της επάυριον ενεφα-νίσθη ή Σανθῆ.

—'Η 'Ηρώ τήν επέπληξεν, ή μάλλον της διε-τύπωσε πικρῶς τὰ παραπόνά της, διότι έβρά-δυσε να έπιστρέψῃ.

—'Αλλ' ή Σανθῆ εἶπε τού ύψος γυναικὸς αἰδι-κηθείσης.

—Στάσου, κυρία μου, ν' άκούσης πρώτον διατί έβράδυνε.

—'Ω, επί τέλους, δεν με ενδιαφέρουν οι λό-γοι διά τούς όποιους έβράδυνες, όσον αὐτό, τού όποιον σε έστειλα να μάθης. Τούτο εἰπέ μου μόνον: Μ' άγάπῃ;

—Αὐτό τού γνορίζω και πρὶν φθάσῃ εἰς τήν 'Αβύδον. 'Αλλά σε ενδιαφέρει ή ιστορία μου περισσότερον, παρά ή γυνή πληροφορία περί της άγάπης του.

—Με ενδιαφέρει; 'Αλλά θά μου τήν εἴπης βραδύτερον.

—Κυρία μου, μὴ σπεύδης, άφῃσέ με να δι-ηλω, διότι όσα συνέβησαν εἰνε σοβαρά και θά έπηρεάσουν πάρα πολὺ τήν τύχην τού άγαπῆ-τού σου.

—'Α, τότε σε άκούω.

—'Η άφήγησις της Σανθῆς εἶχε περίπου ως εξῆς:

Μόλις εἰσῆλθε τού άνακτόρου και διηυδύνθη πρὸς τήν παραλίαν, διά να έπιστρέψῃ εἰς Ση-στον, εἰς ένα στεγνόν δορυκόπον τρεῖς άνδρες, φερόντες ράβδους βαρελάς και φαίους χιτώνας, τήν διάταξαν να σαυθῇ.

Τήν ήρώτησαν τού όνομά της και άφού ήκου-σαν αὐτό, της άνήγγειλαν ότι έχουν διαταγῇ να τήν συλλάβουν και να τήν οδηγίσουν εἰς ένα μέρος, τού όποιον υπεδείχθη εἰς αὐτοῖς.

—Μὴ φωνάζεις, της εἶπαι άμέσως, μὴ κα-λέσεις βοήθειαν, διότι είσαι χαμένη.

—Και με σε μαζί εἰς χαμένους και ες θυ-σίαις.

—'Ο βασιλεὺς!... εἶπε κατάρτομος έκείνη.

—'Εμπρός, επανέλαβαν οι άγνωστοί, αν θέ-λεις ν' άφῃρξῃς ήσυχον τόν βασιλέα...

—'Η καλλιτέρα να μὴ τόν καταστρέψης, προσέειπεν εἰς άλλος.

—...Ακολουθήσε μάς.

—'Η απειλή ήτο τόσο πενιχὴ και τόσο μι-στηριώδης ή υπόθεσις και πολύπλοκος ή θεσις της και τόσο ζώηρος ό φόβος της να μὴ προ-δοθῇ τού μυστικόν τού βασιλέως, ώστε ήκολού-θησε τούς τρεῖς άγνώστους.

Τήν οδηγῆσαν εἰς εν οἶκον χαμηλόν και πεπαλαιωμένον, τού όποιον εἰναιετο ως σκαφν μάλλον εἰς τήν γῆν ή ως οικοδομηθέν διά χει-ρὸς ανθρώπου.

—'Εκεῖ τήν έκλεισαν εντός ύγρου θαλάμου, ό όποιος εἶχετο μόνον όλίγον φῶς από ένα μι-κρόν φαγγίτην βλέποντα εἰς μίαν εσωτερικὴν αἰθύν.

Τήν άφήκαν εκεί μέσα επί τινος ώρας μόνην.

—'Η άτυχῆς Σανθῆ οὐδέποτε εἰς τήν ζωήν της ελεγεν εἰσέλθῃ εἰς τούταυτην τρώγλην και αν εισήλθετο δεν θά ήδυνάτο βεβαίως να μείνῃ πέραν των δύο στιγμῶν.

—'Εν τούτοις επερίμενε τώρα επί δύο και πλέον ώρας, μέχρις ότου ήκούσθῃ τρυγῶς κά-ποιας έξωτερικῆς θύρας και ανεφανίσθῃ υπό τού άμφίβολον φῶς τού φαγγίτου εἰς άνδρῶπος.

—'Εδυσκολεύθη όλίγον να γνωρίσῃ ότι ό άν-δρῶπος έκείνος ήτο ό Προκλής.

— Σὺ μὲ ὁδήγησες ἐδῶ; τοῦ εἶπε μὲ ὕψος μέγας ἀγριότητος ἐξηγγριζόμενον.

— Μὴ ἀνησυχῇς, καλὴ μου, καὶ οὐτε δὲ μείνῃς ἐδῶ, οὐτε δὲ κινδυνεύσῃς εἰς τίποτε.

— Ἀπὸ τοῦτον εἶπε ἡ νομιμόφρων Ἀρδύς; Συλλαμβάνονται αἱ γυναῖκες καὶ φυλάσσονται ἐν πληρεῖ μεσημβρίᾳ ἀπὸ ἀγνώστους ἀλλήτας καὶ κακοποιούς καὶ τὸ χειρότερον ἐκβιαστές;

— Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπιθετὰ ἀνέκουν εἰς ἐμέ, διότι δὲν σὲ συνέλαβεν οὐδὲς ἄλλος, παρὰ ἐγώ.

— Καὶ τ' ἀγαδέσταται βεβαίως, ἀφ' οὗ τ' ὁμολογεῖς.

— Διόλου. Ἄπ' ἐναντίας τὰ ἀποκρούει καὶ δὲ παισὶν ἀμέσως οὐκ εἶχα δίκαιον.

— Ἀλλὰ τότε πῶς δικαιολογεῖς τὸ ἐγκλημα σου;

— Ἐγκλημα δὲν θὰ εἶνε, ὅταν ἀκούσῃς τὴν ὁμολογίαν μου. Καλὴ μου φίλη, ἐπερπε νὰ σὲ συναντήσω πρὶν ἐπιστρέψῃς εἰς Σητόν.

— Καὶ ἐξέλεξες αὐτὸν τὸν τρόπον;

— Δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος. Ἐγὼ μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς δὲν εἶχα ἐλευθερίαν νὰ ἔλθω πρὸς συνάντησίν σου. Ἐάν σοὺ διειρήνηται ὅτι θέλω νὰ σοὺ ὁμιλήσω καὶ ὅτι σὲ παρακαλῶ νὰ μείνῃς, δὲν θὰ τὸ ἐπαρτεῖς, φοβούμενῃ μήπως φέρῃ προσηκόμματα εἰς τὴν ἀποστολήν σου. Δὲν μοῦ ἔμενε συνεπῶς τρόπος ἄλλος, εἰμὶ γὰρ σὲ κρατῶ διὰ τῆς βίας.

— Αὐτὰ δὲν εἶνε ἀπολογία, εἶνε θράσος καὶ αὐθάδεια.

— Ἀκουσε πρῶτον τὸν λόγον, διὰ τὸν ὅποιον ἤθελα νὰ σὲ κρατήσω.

— Ὅ, τι καὶ ἂν εἶνε, δὲν θὰ σωθῇς ἀπὸ τὸ αἶσχος τῆς πράξεώς σου.

— Ὅ, τι καὶ ἂν εἶνε, δὲν θὰ σωθῇς ἀπὸ τὸ αἶσχος τῆς πράξεώς σου.

— Ὅ, τι καὶ ἂν εἶνε, δὲν θὰ σωθῇς ἀπὸ τὸ αἶσχος τῆς πράξεώς σου.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς)

ΠΡΟΣΕΧΘΕ ΕΙΣ ΤΗΝ „ΕΛΛΑΔΑ“

ΝΕΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΠ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ

Ἡ περιώνυμος βασίλισσα, ἡ εὐρεθεῖσα ἀπὸ τοὺς βοσκούς ὡς ἐκθετος εἰς ἓνα βουνόν, ὅπου τὴν ἔτρεφαν τὰ περιστέρια, ἡ φοβερά τεχνίτρια τοῦ ἔρωτος, ἡ κατορθώσασα ἀπὸ ποιμενίς νὰ γίνῃ βασίλισσα, ἡ μεταχειρισθεῖσα τὸν ἔρωτα ὡς ὄπλον, μὲ τρόπον ἐντελῶς πρωτότυπον, ἡ βασανίζουσα τοὺς ἀνδράποδες, ἡ ἀνὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ ἀγαπῶσα χωρὶς ν' ἀνταπατάται. Ἐνας τύπος ἐξαιρετικῆς τῆς δυνατῆς γυναικός, ἡ ὁποία ὑποτάσσει τὰ πάντα εἰς τὴν ῥογήν της καὶ ὑποδουλοῦναι τοὺς ἀνδρας, ἐνῶ οὐτε αὐτὴ ἀγαπᾷ οὐτε ἐκείνους τὴν ἀγαποῦν.

ΑΠΟ ΤΑΙΣ ΣΕΛΗΝΟΒΡΑΥΤΕΣ

ΣΤΗΝ ΠΑΡΗΝΘΑ

Σιγὰ τὸ μονοπάτι μᾶς ἔφευγε εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Πάρνης. Ἦτο πασέληνος. Ἡ σελήνη ὀχνηγίας τὸ ἀργυρόχρουν τῆς φῶς ἐδίδοι μιαν θεσπέσιαν ὄψιν εἰς ὅλην τὴν περίεφον. Κάτω μᾶς ἐφαίνετο τὸ ποιητικὸν δάσος τῆς Δεκελείας, εἰς τὸ κέντρον τοῦ ὁποίου διεκρίνετο σὺν γαμήνῃ ὁ δρόμος ποῦ ὁδηγεῖ εἰς τὴν Βασιλικὴν ἐπαύλιν. Εἰς τὰ πέρας μᾶς ἦσαν ἑκατέρωθεν. Ἐνίοτε ὁμοῦ αὐτὴ διεκρίνετο ἀπὸ τὸ λυσιτελεῖν τραγοῦδι κάποιου γυναικῆ ὁ ὁποῖος καθισμένος σὲ μιὰ κορυφὴ ἐνὶ ὑψηλῷ κυπαρισσιῷ ἄνηντα εἰς τὴν φωνὴν ἐνός ἄλλου γυναικῆ τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ μὲν ἦτο ἡσυχία. Τὸ ἀπαισιον τραγοῦδι τοῦ γυναικῆ τράσαυσε πολλοὺς συνοδοιπόρους μου ἐνῶ εἰς ἐμέ γὰρ δὲν κάμνει ἐντυπωσιῶν, διότι ἐγὼ συνεισίδει νὰ τ' ἀκούω τώρα πέντε χρόνια. Δυστυχισμένες ἡμέρες! Ἀγρίοιον περιστερὸν τὸ βῆμα μᾶς διὰ νὰ ἀπομακρυνθῶμεν ἀπὸ τὸ γυναικῆ. Ἐβράδισαν. Μακρὰ μᾶς μέσσει εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς νυκτὸς ἠκούοντο κουνουδιώματα καὶ βελισμάτια.

— Τί ὁμορφα, μοῦ λέγει, ὁ ἕνας συνοδοιπόρος μου βόλκεται πρὸβότα καί.....

— Σοῦτ, τοῦ λέγει ἀκουμπῶν τὸ χέρι στὸ στόμα του δὲν ἀκούει;

Ἐκείνη τὴν στιγμὴν ὁ τοσαύτος ποῦ ἐφύλαττε τὰ πρὸβότα ἤρξατο νὰ παῖξῃ κάποιο τραγοῦδι. Ἐλληνικὸν ἀπὸ τὰ μοιρολόγια. Τὸ ἔπεισεν ὁμοῦ τόσο γλῆκα καὶ τόσο μαγευτικὰ ὥστε ἀμέσως μὲς συνεκίνησε. Τὸ Ἑλληνικὸν τραγοῦδι τοῦ τοσαύτου, τὰ κουνουδιώματα καὶ τὰ βελισμάτια τὸν πρὸβόταν ἐδημιουργήσαν δι' ἡμᾶς ἓνα νέον περιβάλλον εἰς τὴν μαγευτικὴν ἐκείνην νύκτα, τὸ ὁποῖον, φρονῶ, ὅτι τόσο μᾶς συνεκίνησεν. Ἐκαθήσαμεν τόσο ὁμορφα εἰς τὴν ποιητικὴν ἐκείνην θέσιν. Μετ' ὀλίγην ὥραν χωρὶς νὰ διακόψωμεν τὸ ὄρατον τραγοῦδι τοῦ νυκτοβόσκου ἐξηκολούθησαμεν τὸν δρόμον μᾶς ἀπολυθύντες τὸ μονοπάτι. Ἡ πορεία μᾶς ἦτο πολὺ εὐχάριστος ἂν καὶ ὁ δρόμος μᾶς εἰς πολλὰ μέρη ἦτο δύσβατος. Ἐβράδισαν συνεχῶς. Τὸ ἀργυρόχρουν φῶς τῆς σελήνης ἐνῶ ἡμεῖς ἐπρωτοφύλαμεν ὑπεχώρησιν καὶ ἡ αὐτὴ ἤρξατο νὰ ροδοκοκκινίσῃ.

Ἀφῆνς τὴν ἡσυχίαν διέκοψε παρατεταμένους ἤχος καμπάνης.

— Εἶνε τέσσαρες εἴπα εἰς τοὺς συνοδοιπόρους μου.

Οἱ ὀλίγοι μοναχοὶ τοῦ μοναστηρίου τῆς Ἀγίας Τριάδος, εἰς τὸ ὁποῖον μετεβλήθημεν, ἐκαλοῦντο διὰ τὰ κάμους τὴν πρωτὴν τὸν προσεγγί.

ΚΙΝΗΣΙΣ

Νέον Ἀμερικανικὸν Σειλωτήριον. Ἐτελεύτησαν τὰ ἐγκαινία νέου Ἀμερικανικοῦ σιλωτηρίου τῶν ἀδελφῶν Ι. Σπληνποῦλσον. ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς ἀρ. 105.

ΓΑΛΛΗΝΗ (*)

Καὶ πέρα, ποῦ σιγοροῦζε μακριά, στὸ πέλαγος, ὁ ἥλιος ἀνατέλλει καὶ εἰς τὴ θάλασσα, τὴν συσπασμένην πεῖα, τὰ χρυσοκόκκινα φιλία του στέλλει.

Τὸ κύμα δὲν ἀφρίζει πιά γιαλὸ-γιαλὸ καὶ ἡ νεράιδα ἡ χαριτωμένη, πρὶν ξημερώσῃ, τὸν παρὰ τῆς τὸν καλὸ, ὀλόχαρ, στὰ βράχια τὸν προσμένει.

Νὰ φράνῃ τῆς βάρκας τὸ λευκὸ παγὶ ποῦ τ' ἀγεράκι τὴν συνοπλίζει, καὶ ὁ παρὰ τὸ μαγνητὶ καὶ τὸν κουνεῖ εἰς τὴ νεράιδα ποῦ χαμογελάει.

Διπλόρως στὰ βράχια τώρα ὁ παρὰ τῆς πηδαίει στῆς νεράιδας τὴν ἀγκυλὴ καὶ μὲ φιλία μιάς ἀδελφῆς χαρᾶς, τὸν ἐρωτᾷ τοὺς ξαναρχίζον πάλι.

Καὶ ἡ νεράιδα μὲ τὸν ὁμορφο παρὰ στὰ βράχια ἀγκυλὰ ἔχοντε μένει. Καὶ μαρτυροῦν τὰ βράχια καθαρά πῶς ἡ φουρτούνα γίνετο γαλήνη!

Τῶντος Ἀθηνᾶς

(*) Ἡ Τρικυμία ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ β' ἀρ. 681 φύλλον τῆς «Ἑλλάδος».

ΔΙΧΟΣ ΕΛΠΙΔΑ *

Βραδεία κακόκαιρη, χορεύαν τὰ στοιχεῖα ὅπ' ἄκρη σ' ἄκρη σύγγερα, καπνός... ἡ θλίψη τὴν χαρὰ λὲς νὰ ἐπέννε, γκρινιάζαν τὰ στοιχεῖα, κομποχάλασμός!...

Ἡ βιά τ' ἀνέμον ὄλογο φρενισμένο ποῦκνε τὰ δεινὰ νὰ προσκυνοῖνε πελώρια βουτὰ νὰ γονατίζουν φαντάσματα νὰ τρέχουν νὰ κρυφτοῦνε...

Μιά κόρη ποῦ τὴ κέρδισε ἡ θλίψη τὴ συνετῆρε ἡ θύελλα στὴν ὁμίη τῆς σὲ μοιρολόγια σκοτεινὰ γοργοπερνοῦσε ἡ μόδα τ' οὐρανοῦ καὶ τῆς ψυχῆς σας...

Σὰν γάτες οἱ ἀνέμον νιαουρίζουν τραγοῦδια λέγον τὸν πόνον τῆς ζωῆς τῆς μοιρολόγια καὶ σειροῖ τ' ἄντρα μὰζι τὴν ποῦνουν θλίψη καὶ χαρὰ ἀνάλογα γιὰ μᾶς...

Σὰν κλαράκι ποῦ τὸ παίρνει τὸ ποτάμι καὶ ὅπ' ἄπ' τὴ θάλασσα τ' ἀφίει σ' ἀμμουδιά, στὴν ἀνεμοβόλῃ ποῦ δὲ χάρεται ἡ τρέλλα ξαπλώθει νεκρὴ σὲ μιὰ ριχτὴ ρευστὰ!...

Βραδεία κακόκαιρη γιομάτη ἀστροπελένια λογῆς φαντάσματ' ἀσπρίλα σὲ σκοτάδι... Ὡ στιγμὲς! ποῦ ἡ ἐλπίδα σὲ ἀφίει γινούσαστε τὰ σάβανα τὸν νεκρῶν...

Κωνσ. Α. Φωτάνης

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΜΑΛΙΑΣ

Ἐπὶ ἐκτεταμένης εὐφοροτάτης πεδιάδος κείται ἡ πόλις Ἀμαλία. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδόθη εἰς αὐτὴν ὑπὸ τῆς ἀειμνήστου βασίλισσας Ἀμαλίας, ὅτε περιεδρασκεῖσεν τὴν Ἑλλάδα ἐθαύμασε τὰ φυσικὰ αὐτῆς καλλογὰς. Διατρεῖται ὑπὸ τοῦ ἡεροποιήτου «Σοχίας» εἰς δύο εἰς τὴν ἄνω πόλιν, τῆς «Καλιόσας» καὶ εἰς τὴν κάτω, «Δερβίς-το-ελεπῆ». Τὰ ὀνόματα ταῦτα εἶναι τοῦτον πασάδων, οὔτινες διέκονον τὴν πόλιν ἐπὶ Τουρκοκρατίας.

Εἰς τὴν ἄνω πόλιν εὐρίσκεται ἡ πλατεῖα «Ἀγεμοῦλου» εἰς ὑψηλὸν μέρος, ἡ δὲ δεῖα ἐξ αὐτῆς τὸν περίεξ σταφυδιώμενον καὶ τὸν πλησίον χωρίων, εἶναι μεγαλοπρεπὲς καὶ μαγευτικὴ.

Ὁ πληθυσμὸς ὑπερβαίνει τὰς 11.000 κατοίκων. Ἡ διοίκησις καλεῖται κοινοτική, μὲ Πρόεδρον τὸν κ. Γεωργ. Ρετσίαν.

Καταστῆται ὑπάρχοντι πλείστα, ὡς καὶ ἐργαστασίον σιτισμοποιίας καὶ πολλῶν ἄλλων εἰδῶν.

Ἡ κίνησις τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορταῖς ἔνεκα τῶν εἰσερχομένων χωρικῶν, πρὸς ἀγοραπωλησίαν, εἶναι μεγίστη.

Ἡ δημοτικὰ σχολεῖα ἀρρέων καὶ θηλέων καὶ 2 Ἑλληνικὰ ἐκπαιδευτῶν πλήρους τὴν μέσσην καὶ κατωτέραν ἐκπαίδευσιν. Εἶναι ὁμοῦ αὐθιγὴ ἡ ἑλληνικὴ Γυμνασίον.

Ἀπεφασίσθη ἡδὴ ὁ ἡλεκτροφωτισμός καὶ ἡ ὑδρεύσις τῆς πόλεως.

(Ἀμαλία) Χρῆστος Ι. Βασιλ.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

LE GUÉ

Ἐπερπε νὰ περάσωμε τὸ ποτάμι καὶ πνέμα τὰ λούστια καὶ οἱ δύο. Ἐγὼ ἤμουν δευτὸς, αὐτὴ περιφάνη. Τὰ πουλιὰ τραγοῦδοσαν μὲς τὸ δάσος.

Μοῦ εἶπε: «Θὰ μείνω πίσω, φίλε μου, μὴν κιντῇς». Καὶ λοιπὸν ἔλυσεν τῆς κάλτσες... Ἐπερπε νὰ περάσωμε τὸ ποτάμι. Δὲν κιντοῦσα... μιὰ φορὰ μονάχα, καὶ εἶδα σὺν κύμα τὸ νερὸ νὰ διπλῶνεται σὲ ἑλεφαντόνυ τῆς πόδια. Καὶ πνέμα τὰ λούστια καὶ οἱ δύο.

Πηδοῦσαν ἀπὸ πέτρα σὲ πέτρα, δρεῖλα νὰν τῆς δόσω τὸ χέρον μᾶς κατακρίνετε γιὰ τὴν ἀμνηστία; Ἦμουν δευτὸς ἐγὼ, καὶ αὐτὴ ἦταν ὑπερήφανη.

Κόνεψε νὰ πέσῃ—θαρρὸ—ἀκουσε τὴν χειλοδοντικὴν κραγὴν τῆς Μ' ἓνα μονάχα πηδῆμα βρέθηκα κοντὰ τῆς... Τὰ πουλιὰ τραγοῦδοσαν μὲς τὸ δάσος.

Μεταφρ. Σάργ. Θεοχάρη Ed. Pailleron

ΤΑΓΡΑΜΜΑΤΑ, ΑΚΠΛ' ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Μέχρι τοῦ ἔτους 1874 ἡ Θεσσαλονικὴ περιεβάλλετο πανταχόθεν, καὶ ἐκ τῆς θαλάσσης ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν τειχῶν, ποικιλοῦντο ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν τεχνολογίαν. Κατὰ πρῶτον ἤρχισεν ἡ κατεδάφισις αὐτῶν τὸ εἰρημένον ἔτος ἐπὶ τοῦ πολλοῦ τῆς πόλεως διοικητοῦ Μιδατ πασά τοῦ ἐπειτα δοξασθέντος Μ. Βεζύρου καὶ πατρὸς τοῦ πρώτου Συντάγματος τῆς Ὀθωμανικῆς Αυτοκρατορίας. Ἐρχισεν δὲ ἡ κατεδάφισις ἐκ τοῦ πρὸς ἀνατολὰς ἐστραμμένου μέχρι τοῦ παραλίου πύργου Λεικῆς Πύργος καὶ τοῦ παραθαλάσσιου τοῖτου τειχους ὅλον τοῦ ἐκ τοῦ Πύργου μέχρι τοῦ πρὸς δύοιν παραλίον Τοπ—Χανὲ μέχρι τῆς Χρυσῆς Πύλης (κοινῶς Βαρδαρίου). Δευτέρα κατεδάφισις ἐγένετο πρὸ δέκα ἐτῶν ἐν τῷ ἀνατολικῷ τείχει ἐκ τῆς Κασσαγδοντικῆς πύλης πρὸς τὰ ἄνω μέχρι τῆς ψευδογροῦς (συνήθως χρυσῆς ὀνομαζομένης), τρίτη δὲ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐν τῷ δυτικῷ τείχει ἐκ τῆς Χρυσῆς Πύλης πρὸς τὰ ἄνω μέχρι τῆς Ἀηλιάς (κοινῶς Γενί-Καπού). Ὀκτὼς ἐτῶς 37 ἐτῶν κατεδαφίσθησαν κατὰ διαλείμματα τὰ δύο τρίτα τοῦ περιβόλου τοῦ ἄστεως, τὰ ἐν τῷ χαμηλοτέρῳ ἐδάφει ἵσταται ἔτι μόνον τὸ λοιπὸν τρίτον μέρος, ὅπερ μετὰ τοῦ ὑπερκαμένου τειχους τῆς ἀκροπόλεως δίκην διαδύματος ἐπιστρεφεί τὴν πόλιν. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ τρίτῳ τούτῳ μέρει ἤρξαντο ἡδὴ ἀρὰ καὶ δεῖλ ἀναφανόμενα τὰ πρῶτα διαρρήγματα. προσίοντο τοῦτο τῆς μελλούσης τύχης αὐτοῦ.

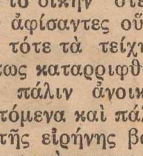
Τῆς Θεσσαλονικῆς ἡ ἀκρόπολις ἐκτείνεται ἀνωθεν τοῦ ἀκροτάτου βορειανατολικοῦ μέρους τῆς πόλεως, κοινὸν δὲ πρὸς τὴν πόλιν ἔχει τὸ νότιον τείχος αὐτῆς, δι' ἧς ὀδογώνιον προβόλου, τοῦτο κατοχυρωμένον. Τοῦ τειχους τοῦτο, τοῦ κοινῶς τῆς πόλεως καὶ ἀκροπόλεως ὄντος, αἱ ἐπὶ τῆς κατὰ τὰς νύκτας τῆς ἐδῶ καθόδου τοῦ Σουλτάνου τὸ 1911 κατηργήθησαν ὑπὸ πικρῶν ἀνητημένων φανῶν, οὔτινες δίκην μεγάλων ἀδαμάντινων κατηγλάζον τὸν τοῖχον τῆς πόλεως διαδύμα.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς καθόδου τοῦ Σουλτάνου κατεδάφισαν καὶ τὸν περιφύλλον καὶ τεχνικώτατον τείχος, τὸ δίκην στεφανώματος, τοῦ Λευκοῦ Πύργου ἀφίσταντες οὕτω αὐτὸν γυμνόν.

Ἐργαστήθησαν τότε τὰ τεῖχη κτιζόμενα ὑπὸ τῶν ἐργατῶν, ὅπως καταρτίθωνται ὑπὸ τῶν πολιορκητῶν, καὶ πάλιν ἀνοικοδομήματα καὶ αὐτὰς καταρτίθονται καὶ πάλιν ἀνεγειρόμενα, ὅπως ἐν τῇ τῆς εἰρήνης βασιλευσούσης εἰρημικῶς τελευτήσονται τὸν μακρὸν αὐτῶν βίον ἐν τῷ κατ' ἡμᾶς ἐκιστοῦ ἀλόνι. Καὶ ἀνεμνήσθησαν τῶν ἐν τοῖς κίστροις, σωζομένων τε καὶ μὴ, —πληθύνον μικρῶν ἐπιγραφῶν τῶν ἐπιστημῶν ἀρχῶν τοῦ κράτους καὶ τῶν συντόμων ἀναγραφῶν τῶν ἁπλῶν ἐργατῶν.

Κτιζόντες οἱ ἐργάται τὰ τεῖχη κατεσκευάζον ἐν αὐτοῖς διὰ πλύνθων καὶ παγιοῦ κοσμήματα ὅν προτείνε, ὡς ἐκός, καὶ ἐπικρατεῖ τοῦ σταυροῦ τὸ σημεῖον, ἡ κατ' ἐαυτὸ ἡ ἐντὸς κομῶν φλεῶν (niches) κεῖμενον. Δευτερεύουσι ἄλλα τινὰ σχήματα, ἥλιοι, μαϊνάνδροι, τριγωνίδια ἐν μικροῖς στίχοις, κλάδοι δένδρων φυλλοῦ, ἐνιαχοῦ δὲ ἀπὸς ἡδὴ τὸ πηλόν.

Σύνθετος εἶνε τὸ κόσμημα τοῦτο:

Τὰ τέσσαρα Χ ἡμιγυῖσθησαν ὡς δηλοῦντο τὸ ῥητόν: «Χριστὸς Χριστιανὸς Χαρὰν Χαρίζεται».

Εἰς ἓνα μέρος εὗρον κόσμημα τριγωνικὸν μὲ διπλὸν τὸ μονόγραμμα Ι. Χ. (Ἰησοῦς Χριστός).

Συνήθως εὐρίσκεται ἄπλου τὸ Ι. Χ. Ἀλλὰ γράμματα ἐργατῶν οὐδαμῶς τῶν τεχνῶν ἀνεκάλυψαν, ἐκτὸς τοῦ ἀκοῦσθου συμπεπλεγματος.

Ἐπὶ ὀδογώνιον περιβόλου εἰς τὸ μέσον τοῦ τειχους τοῦ κοινῶς Ἀκροπόλεως καὶ πόλεως, ὑπὸ τῆς ἐπὶ τῆς διακρίνονται τέσσαρα γράμματα. Ἀλλὰ μὴ διακρινόμενα καλῶς.

Ἐνα βρόδον ὁμοῦ ποῦ ἀνέλθον μὲ ἓνα φίλον μου εἰς τὸν μεταξὺ πόλεως καὶ Ἀκροπόλεως δρόμον, ἐδόξαμεν κάποιαν ἐξηγήσιν εἰς αὐτὰ.

Ὁ φίλος μου διακόπων τὴν σιωπὴν, μὲ ἠρώτησε:

Τὰ ὄρατα, τὰ περιεργα καὶ τὰ τραγικά τῶν ἡμερῶν αὐτῶν.

Αὐτὲς τῆς ἡμέρας ἡ ἐπιστράτευσις μᾶς παρουσιάζει τὰ πῦρ περιεργα θεάματα καὶ τὰ πῦρ ὄρατα, συγκινητικὰ καὶ τραγικὰ μὰζι.

Μάλιστα καθὼς ἔγινεν ἔξαρτα καὶ ἀπρόοπτα μᾶς ἐκτύπησε σὰ μιὰ πέτρα ποῦ πέφτει στὰ γαλήνια νερά καὶ φέρει μιὰ τελεῖαν ἀναστάτωση.

Ὅλοι ἦσαν ἡσυχροὶ στὶς δουλειὰς τῶν κ' ἔξαρτα εὐρέθησαν ἐμπροστὰ σὲ μιάν οικονομικὴ καὶ οἰκονομικὴ καταστροφὴ! Ἀλλὰ τί γὰρ γίνῃ;... Ἀφ' οὗ ἀκόμη ὁ πόλεμος εἶνε ἀνεγκάστον κακόν...

Καὶ οἱ μὲν ἄνδρες, πάντα ἀποφασιστικοὶ καὶ πάντα σύμφωνοι στὶς μεγάλαις ἀνάγκαις, ἔσπευσαν νὰ παρουσιασθῶν νὰ ντυθῶν στὸ χαι καὶ νὰ πάει ὅπου σταλοῦν.

Αἱ γυναῖκες δὲ; Αὐταὶ πᾶς ἐν ἐμπόρῳ νὰ κρητθῶν. Τὰ δάκρυα, οἱ ὀδυρμοὶ, οἱ στεγνοὶ, ἐγέμισαν τὰ σπῆτα...

Οἱ Ἀθηναῖκες γειτονικῶς σὲ τελεῖαν ἀναστάτωση!

— Ὄχου! Πάει καὶ ὁ ἄντρας μου καὶ ὁ ἀδερφός μου... Κ' ἐγὼ μένω μονάχη μου...

— Ἀμ' ἐγὼ τί νὰ ποῦ, κυρά μου, χήρα γυναῖκα ποῦ μοῦ παίρνει καὶ τὰ τρία τὰ παιδιά!...

— Κ' ἐγὼ, κυράδες μου, τριῶν μνητῶν νύμφη τί νὰ ποῦ...

Καθεμιά μὲ τὸν πόνο τῆς...

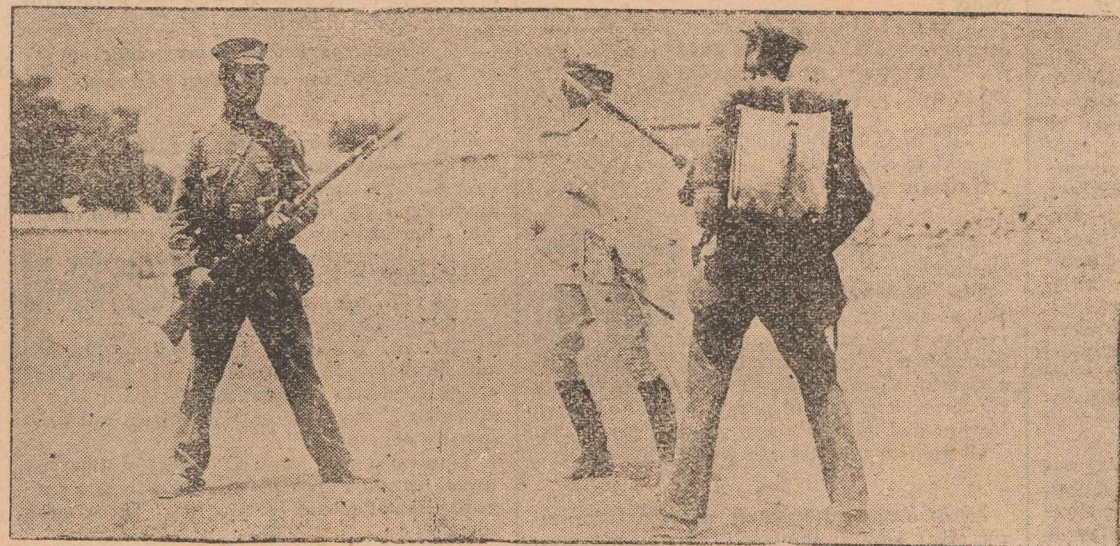
Κάθε μέρα ποῦ ξημερώνει διαρκῶς καὶ πολλοὶ λαπλασιάζονται οἱ χακοροί...

Τὴν πρῶτην ἡμέραν τῆς ἐπιστράτευσεως ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐβλεπε κανεὶς χαλκί. Τὴν δευτέραν περισσότερα χαλκί καὶ ἐπιδρομὴ ἐπαρκοῦν ἐπιστράτων. Τὴν τρίτην ἡμέραν τὸ χαλκί ἐπαπλήνεται, ἐξασπλύνεται. Τὴν τετάρτην ἡμέραν τῆς ἐπιστράτευσεως ὀλόκληρη ἡ ἀναστατωμένη Ἀθῆνα ἄν' ἄκρη σ' ἄκρη ντυμένη χαλκί.

Οἱ πολ

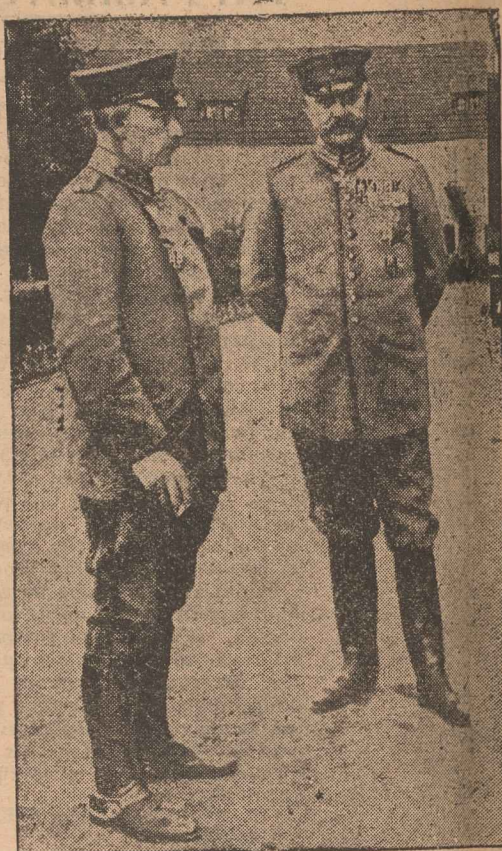
Ἀξιωματικὸς ἐπιθεωρῶν τὰς ἐνδυμασίας καὶ τὸν ὅπλισμόν τῶν μόλις ἐνδυνάετον ἐπιστάτων

Ἀξιωματικὸς γυμνάζων στρατιώτας εἰς τὴν διὰ λόγχης ἐπίθεσιν

Σαλπικτής καὶ τυμπανιστὴς εἰς τὰ παρατήγηματα

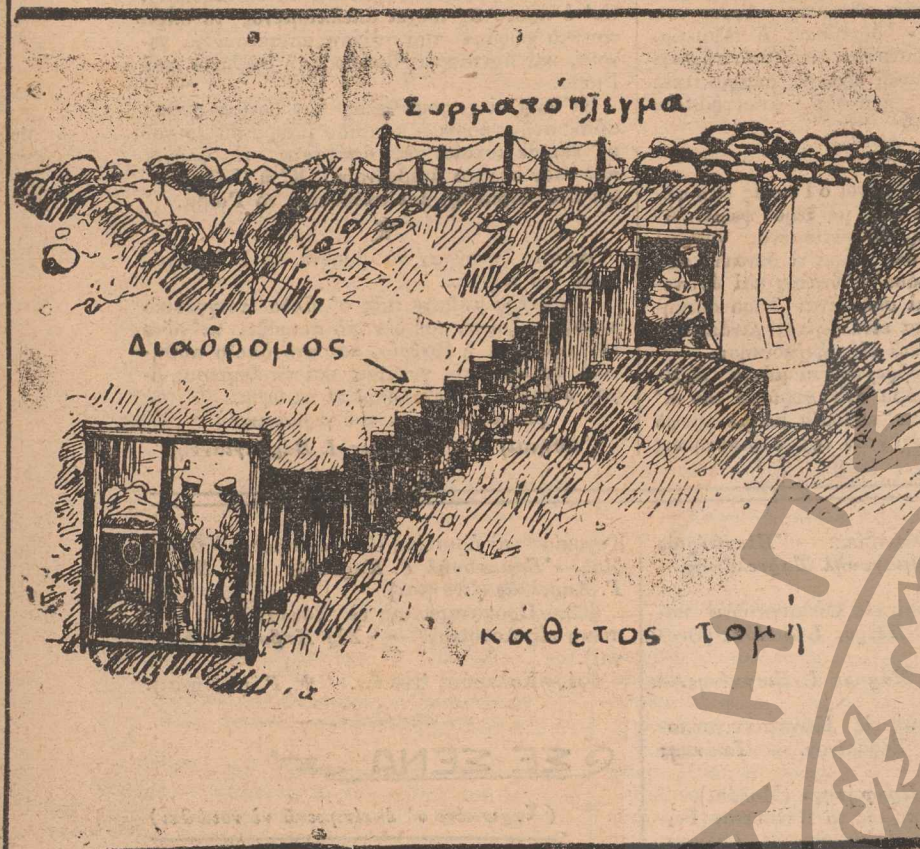
Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας καὶ ὁ στρατηγὸς Χίνδεμπουργκ, εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Πόλεν.—
Ἡ εἰκὼν ἐλήφθη ἀπὸ φωτογραφίαν ληφθεῖσαν
ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατείας τῆς Γερμανίας κατὰ τὸν
Ἰούλιον τοῦ 1915.

Ὁ Γάλλος στρατηγὸς Μοντουί, ἀρχηγὸς τοῦ
στρατοῦ τῶν Βοσγίων, ἀπονέμων τὸν Σταυρὸν τοῦ
Πολέμου εἰς μίαν ὁμάδα στρατιωτῶν Ἀλπινοῦ
ἀνδραγαθησάντων εἰς μίαν τελευταίαν ἐπίθεσιν.

Πῶς ὀχυροῦνται εἰς τὸ χαράκωμα ὁ Γερμανὸς ὅταν μάχεται εἰς τὸ Δυστικὸν μέτωπον
Ἐμπροσθεν τοῦ χαράκωματος ὑπάρχουν καρφία ἐμπεπηγμένα εἰς τὸ ἔδαφος, ἐμπόδια ξύλινα καὶ σιδηρὰ ἠλεκτρισμένα συρματοπλέγματα. Ὅπισθεν αὐτῶν ὑπάρχει σιδηροὺς θώραξ κρύπτων τὸν πυροβολοῦντα στρατιώτην.

Κάθετος τομὴ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν Γερμανικῶν χαρακωμάτων

Ἀπὸ τὰ προχώματα ἀρχίζει διάδρομος, ὁ ὅποιος συγκοινωνεῖ διὰ κλίμακος μὲ ὑπόγειον διαμέρισμα ὅπου ἀναπαύονται οἱ μαχόμενοι στρατιῶται.

Κάθετος τομὴ ἄλλου Γερμανικοῦ χαρακωματος

Εἰς αὐτὸ ξυλινὴ κάθετος κλίμαξ φέρει ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ προχώματα εἰς ἓνα δωμάτιον ἀναπαύσεως, εἰς τὸ ὁποῖον διαμένει εἰς ἀξιωματικὸς τοῦ μαχομένου στρατοῦ.

ΤΣΙΓΓΑΝΙΚΕΣ

ΤΟΥ ΤΣΙΓΓΑΝΟΥ Η ΑΓΑΠΗ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο Γιόβας ο τσίγγανος ζή απάντρευτος με την ώριμοθώρητη τη Γιέλα, η κόρη κάποιου τσιγγανόγεγρου. Ο πρόεδρος της ενορίας στέλνει ένα γραμμά στο πρόεδρο του χωριού, ξεροκίζοντας τον γ' αγαγκίστη τον τσίγγανο να παντρευτεί με τη φιλενάδα του σύμφωνα με το νόμο. «Ο Γιόβας—λέει η καταγγελία, είν' ένας τρανός άμαρτωλός κι άεργος. Άλλάζει κάθε μήνα τες γυναίκες και δοκίμασε ίσαμε τώρα πάνω από μισή ντουζίνα. Και με τούτο δίνει το κακό παράδειγμα και χαλνάνει την άρμονία της ενορίας...» Ο πρόεδρος τότε φωνάζει το κατηγορούμενο. Ο Γιόβας παρουσιάζεται. Φαίνεται ίσαμε είκοσι χρονών, ψηλός με φρονική λεπτότητα και μ' άλαφρά άριστοκρατικά χαρακτηριστικά, λεπτά χέρια καμωμένα για βιολί... σά διαμάντια άστράφτουν τά δόντια του... «Γιόβα!... κρύβε ο πρόεδρος—σέ διατάσσω να παντρευτείς άμέσως με τη συντροφισιά σου ή δά σέ κλείσω όχτώ μέρες στη φυλακή και δά σάς δώσω και τούς δυό». Ο Γιόβας σπατά για μιά στιγμή μέσα του τή στήθια του βράζονε... μ' ένε ανανήν φωνή λέει: «Μά έγω ζώ ήσυχα με τη Γιέλα και δέν πειράζομαι κανένα». «Έξέ τόςό πρέπει να σάς βλογήση ή εκκλησία... άλλο δέν γίνεται»,—Είμαι μαζί της ένομένος για πάντα πούτεο δέ χρειάζομαι». Ο πρόεδρος τότε άγριεύει. «Άκου καλά, ξεύρεις σέ ποιόνε μιλάς; Η άρχή θέλει να τήν παντρευτεί και ή άρχή είν' έγω, κι ότi θέλει ή άρχή δά γίνη!»—«Εμείς τά τσιγγανόπαιδα δέν έχουμε καμιάν άνάγκη μ' μιά γυναίκα ως τό θάνατο να ζούμε... Άλλάζουμε τες γυναίκες μας όπως άλλαζουμε τά πονκάμιά μας, ίσαμε πού να βρούμε τήν κατάλληλη, κι έπειτα ή άλλαγή αύτή είναι γλυκή και για τά δύο μέρη. Τώρα βρήκα στή Γιέλα τή κατάλληλη κα όμως δέ δά δευθούμε κι όσα... Αυτό δέν τό κάνομ' κι άγ είναι να μου πάρειτε τό κεφάλι». Ο πρόεδρος άλλαζει τρόπο και λέει: «Σου δίνω ένα μίση να σκεφθής... μ' έπειτα άλλομόν σου!» Και φεύγει ο Γιόβας ψιθυρίζοντας: «Είμαι λέει ή έξουσία πού έχει, λέει, δύναμι και διατάσσει...Χά! χά! θά του δείξω πώς είμαι κι' έγω μιá δύναμι...»

Κι' ο Γιόβας φιλάει πάλι και χαϊδεύει τήν ώριμοθώρητη τη Γιέλα, ένα κορίτσι πού με τό όμορφα τά μάτια του τή καρδιά του τήν εμάθηκε, μιá όμορφη τσιγγανοπούλα.

Αδιάφοροι γυρνάνε μαζί στους δρόμους, στες άγορές και τρέχουν να παρενδυνήσουν στά

εγκαίνια καμιάς εκκλησίας καινούργιας... Τό καλοκαίρι ο Γιόβας δουλεύει σέ διάφορες εργασίες και τό χειμώνα παίζει στες ταβέρνες και τά ξενοδοχεία με τό αγαπημένο του τό βιολί λυπητερά, παθητικά τραγούδια κι' έτσι βγαίνει λεφτά κι' αγοράζει φλουριά χρυσά, με τά όποια σπάζει τό μαυριδερό λιμνιό της καλής του.

Κι' όταν κάποτε τής μίλησε για τή διαταγή του προεστού, γέλασ' ένένη κοροϊδευτικά, τόν φίλησε στό στόμα και έσφιξε στήν άγκαλιά του.

Ο πρόεδρος σιγά-σιγά έξασε ότι ζούσε κατόλου ο Γιόβας... Όταν όμως ήλθεν ένα έγγραφο τής ενορίας πού διαμαρτύρονταν για τήν άσέβεια, θυμωσε και διάταξε τή σύλληψη του κατηγορούμενου. Άφροβος, με τό μέτωπο ψηλά παρουσιάστηκε ο Γιόβας, θυμωμένος πού τόν διακόναμε κάποιο τραγουδι πού έπαίξεν. «Η διαταγή μου έτελεσθηκε;»—«Όχι».—«Θά σέ πάω στή φυλακή».—«Δέν έχεις δική».—«Είμαι ή έξουσία, κι' ή έξουσία δέ διατάσσει γίνεται».—Και σιάζοντας ο πρόεδρος τά γαλιά του χτυπάει τό κοιλιδόνι καλώντας τούς χοροφύλακους. «Θά έπακούσης; για τελευταία φορά!» έκραξε ο πρόεδρος. Ο Γιόβας άρνήθηκε. Δύο χοροφύλακοι πλησίασαν. Δέκα τέσσαρες μέρες μέσα διάταξε ο άρχοντας. Ο Γιόβας όμως μένει άκούοντας σά χιλιβένιος. «Δέστε τον», φωνάζει ο πρόεδρος. Σά κοράκια χυμίσαν άπάνω του οι χοροφύλακοι και με τή βοήθεια κι' άλλων δύο μόλις μπόρεσαν να τόν δέσουν. «Κλέφτες της τιμής μου και της λευτεριάς μου, και της ζωής μου, κλέφτες—πορτοί ο Γιόβας ένώ τόν έδεσαν. Δόστε του μερικές βορδουλιές» διατάσσει ή έξουσία. Και σέ λίγα λεπτά άκούονται μέσ' από τή σκοτεινή τήν άγρια φυλακή κραυγές σπαρτακτικές βοήθεια καλώντας, κραυγές άνεκράστου πόνου.

Δέκα τέσσαρες μέρες μένει ο Γιόβας στή φυλακή μόνο με νερό και με ξερό ψωμί. Αποκαμωμένος, γλοιώδης, άδυνατισμένος γυρνάει στήν του. Και γιόνει τώρα τί δυνατή πού είνε ή έξουσία και πόσο άδύνατος και άντεπερισπαστος αυτός. Και σκέπτεται πόσο άδική μένα κι' άπροστατέατα είνε τά τσιγγανόπαιδα, κι' ακόμα πόσο γλυκιά είνε ή εκδίκησι.

Η Γιέλα με δεικνύρεται τά μάτια, άγγίγνουν να φυλάξω τό Γιόβα στό γυρισμό του κι' αυτός με λεπτότητα κι' εδνυμία μ' ένε κρυφό κι' άπέραστο πόνο δέχονται τες περιπτώσεις

της. Έπειτ' από κάμψη όρα πιάνει ο Γιόβας τό βιολί και παίζει γλυκά κάποιο παθητικό τραγουδι τσιγγανικής άγάπης και δάκρυα κυλάν' άπ' τά μάτια του. Κι' έπειτα παίζει κάποιο άλλο τραγουδι άγριο, κάποιο τραγουδι πού ή καρδιά του υπαγορεύει, βγαλμένο λές μέσ' άπ' τά σπλάγγνα του. Και γυμίζουν τή σελήνολογητή τή νύχτα νότες παραπονεμένες στην άρχή, κι' έπειτα νότες ξερές, άγριες, δυνατές νότες σάν αστραπόβρονα...κ είνε τό τραγουδι τής επανόστασης...

Κι' όταν τό τραγουδι τέλειωσε άφησε τό βιολί ο Γιόβας και με πικρή φωνή μιλούσε: «Γιέλα, άγάπη μου, πρέπει να σ' άφήσω, δά πάω νέο δρόμο να βρω, για δέν μπορώ να ζήσω δά ντροπισμένος... Γιατ' είνε λέει ή έξουσία αυτός κι' είνε δυνατή ή έξουσία κι' άδύνατος έγω!... Χά! Χά!... Άν' είνε δυνατή ή έξουσία...μ' είμαι δυνατός κι' έγω!...» Και ρωτάει ή φωνή του ή Γιέλα: «Πού δά πής Γιόβα; γιατί άφήνεις τής άγάπης μας τή γλυκιά φωλιά...» «Μη ρωτάς!... Φωλιά είνε για μένα τό βουνά, κι' άγάπη ή λευτεριά... Μά κίττα σέ λίγο άπ' τό παραθύρο σου...δά δής τ' άχνύρα του δρόμου μου...»

Κι' ο Γιόβας χάνεται στες νύχτας τό σκοτάδι. Η Γιέλα κάθεται στό παραθύρι βυθισμένη σέ σκέψεις λυπητερές... Μά...σέ λίγο φαίνονται πέτρα φλόγες πύρινες και πάρα πέρα στή χωράφια άλλες πύδ μεγίλες...Σέ λίγα λεπτά ύψώνεται μιá μεγάλη όρεση φωτιά στόν ούρανό. «Φωτιά! Φωτιά! άκούεται από παντού. Οι χωριάτες τρέχουν ξεκαπέλωτοι και έξαπνοίτοι στωιτό στο μέρος τής φωτιάς, τό διοικητήριο. Κι' ο πρόεδρος τρέχει άπελευθεμένος τό σπίτι του, τό χωράφι του σάχη κοιτενουν να γονούν, και διατάσσει άμέσως τή σύλληψη του Γιόβα.

Κι' ένώ οι χοροφύλακες τόν ζήτηνε στέκει αυτός στήν κορυφή κάποιο μακρυνό βουνού κι' έκείθε κινείται τες άπέραντες τες φλόγες πού στόν ούρανό άναβαίνουν. Κ' ή Γιέλα στέκει στό παραθύρι και σκέπτεται τό Γιόβα.

Μάταια ζητούσαν να βρουν τό Γιόβα, χάθηκε για πάντα... Άργότερα μάθανε πώς σ' άλλο τσιγγάνικο καραβάνι ζούσε, πού δέν τό πειράζει κι' ούτε τόν τιμωράει ή έξουσία, και στό όποιο παθητικά αγαπάνε τες γυναίκες και τή λευτεριά, όσος ο αυτός τά μεγάλα όρετα τά ύψη... (Μετάφρασις έν τού γεγραμμένου) (Αθήναι) Βάσος Ι. Βαργαγιάνης

στην είς Χάγην Όλλανδίας. — Έλευθέριος Θεοδοπίδης και Έμμανουήλ Μαργελάκης. — (Πράκλειον Κρήτης).

501.—Προκαταρκτική είς Ουάσιγκτον και δριστική είς Χάγην. — Πέτρος Ι. Ζωίδης (Θεσσαλονίκη).

502.—Παρίσιον. — Μάρκος Ι. Βαργιάνης. — (Αθήναι).

503.—Προκαταρκτική είς Κωνσταντινούπολιν και δριστική είς Βερολίον. — Ιωάννης Άραγίτης (Βόλος).

504.—Παρίσιον. — Προφίτης (Μολάιο).

505.—Προκαταρκτική είς τό Βατικανόν (Ρώμη) και δριστική είς Ουάσιγκτον. (Ήνωμ. Πολιτειών). — Ε. Γ. Ήλιόπουλος (Πάτρα).

506.—Προκαταρκτική είς Χάγην και δριστική είς Νέαν Υόρκην. — Ιωάννης Θ. Κακρήδης (Αθήναι).

507.—Προκαταρκτική είς Βερολίον και δριστική είς Λονδίον. — Γεώργιος Μανιάτος (Λακκόθα Κεφαλληνίας).

508.—Προκαταρκτική είς Κωνσταντινούπολιν και δριστική είς Χάγην. — Γεώργιος Τερεζάκης (Χανιά Κρήτης).

509.—Προκαταρκτική είς Βερολίον και δριστική είς Χάγην. — Αθανάσιος Θ. Παλαμαράς (Πράβιον Μακεδονίας).

600.—Προκαταρκτική είς Χάγην Όλλανδίας και δριστική είς Κωνσταντινούπολιν. — Πελοπίδας Παλασσόπουλος, Μιχαήλ Κριτσιανίδης και Εύάγγελος Βέργος, μουσικοί (Πράβιον Μακεδονίας).

601.—Προκαταρκτική είς Σπύργην και δριστική είς Βερολίον Γερμανίας. — Α. Σωτηρόπουλος, στρατιώτης (Όνισλας).

602.—Προκαταρκτική είς Άγιον Στέφανον

Τουρκίας και δριστική είς Αϊσάβωνα Όλλανδίας. — Έμμανουήλ Γ. Καρελάς και Νικόλ. Γ. Καρελάς (Αθήναι).

603.—Προκαταρκτική είς Σόφιαν και δριστική είς Λονδίον. — Σέρ Καβούρ (Αθήναι).

604.—Καλκούτα Ίνδιον. — Φ. Γ. (Αθήναι).

ΣΕ ΣΕΝΑ

(Χαρισμένο σ' ένένη πού νέ νοιώθει)

I
Η Νεραϊδένα αιδέρια
χιονόλευκη μορφή σου
Η φιδωνή χυνοδόχε
κόμη δασοειδή σου.

II
Η αγαλματένια μυθική
τρανή κομποστασία σου
Η δολογικά σπινθόβολη
υγρόφωτη ματιά σου.

III
Προσκνητή τό κάθε γιν
σε σέσσαν των κάνει,
να κρήνι σά έρημική
του πόνου του λιβάνι.

Νέον Φάληρον Λεων. Α. Πετροπουλάνης

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,

ΠΟΥ ΘΑ ΥΠΟΓΡΑΦΗ

Η ΕΙΡΗΝΗ:

Επρωτεύσαν την ερώτησιν:—
— Πού δά υπογραφή ή είρήνη του παρόντος
Ευρωπαϊκού πολέμου; Αήλ: Είς ποιόν κράτος και
είς ποίαν πόλιν;

Δεχόμεθα ήδη άπαντήσεις από όλους τούς άναγνώστας μας και τας άναγνωστρίδας μας.

Εκείνος όστις δά επιτύχη δά λάβη ως βραβείον ένα θαυμάσιον άργυρούν χρονόμετρον όρολόγιον. Άν επιτύχουν περισσότεροι του ένός, τό βραβείον τότε δά δοθής διά κλήρου.

Αόριστοι ή διαφορούμενα άπαντήσεις δέν λαμβάνονται έν' όντιν.
Αί άπαντήσεις δημοσιεύονται κατά τήν σειράν τής λήψεώς των.

Συνέχεια των άπαντήσεων

498.—Βερολίον.—Γεώργιος Ν. Μαχίρας. — (Καστορία).

499.—Βερολίον.—Μιχ. Α. Γεωργόπουλος. — (Πάτρα).

500.—Τοπική είς Μόσχαν Ρωσίας και όρι-

ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΖΩΗ

Ιωάννινα.—Άφιξε εδώ ο Ύπουργός κ. Μιχαλακόπουλος πρds επίτιμον μελέτην του ζητήματος των ήλιακογροφών. Τόν κ. Ύπουργόν συνόδουν οι κ. κ. Σίμος και Μελάς βουλευταί και Χασιώτης τμηματάρχης. — Ήξσαντο αι έπαγγελματικά έξετάσεις έν τή Ζωσιμαία.

Έαρινόν Όνειρον
Αταλάντη.—Έπ' τή ένάρξει των έγγραφών άφίκντο οίφεις Άθήνας παρεπιδημούντες διδάσκαλοι των σχολείων μας. —Άνεχώρησαν είς Άθήνας πάντες οι σπουδασταί. —Ο τρυγητός των άμπελων ήρτισεν. —Η έσοδεία όμως είνε έλαγίστη. —Σ.Τ.Κ.Θ.

Δερανιά.—Πάλιν καύσαν. —Διήλθον μεταβαίνοντες είς Άρχαίαν Όλμπίαν οι πρίγκιπες Χριστόφορος μετά της συζύγου του πρίγκιπας Νικολάου πριγκιπίσσης Έλένης.

Αμαλιάς.—Διήλθον τής πόλεως μας ή Α. Β. Υ. ή πριγκίπισσα Έλένη της Α. Υ. του πρίγκιπας Χριστόφορου μεταβαίνοντες είς Άρχαίαν Όλμπιαν. Είς τόν Σταθμόν κατά τήν διέλευσιν τής άμαξοστοιχίας πλήθος κόσμου άναμένον έξηκολοκραύσαν υπέρ του πριγκιπίου και του Βασιλέως.

Ν. Π. Δανίας
Συνία.—Όλες σχεδόν ή Άθηναϊκές οικογένειες πού παρεβήσαν εδώ έφυγαν. Τώρα βασιλεύει έρημία στους δρόμους της Συνίας.

Ι. Καν...
Έδεσσα.—Άνεχώρησαν είς Βέροιαν οι έφεδροι προκριθέντες υπό τόν πληθυσμόν και της μουσικής της «Φιλοπώλου Άδελφότητος». —Έπισήμως έγινεν ή προσημνη τών άναχωρησάντων έφεδρων του 1912.

Αντώνιος Ε. Κωροϋ
Πάτρα.—Διήλθον έντευθεν μεταβαίνοντες είς Άρχαίαν Όλμπίαν οι πρίγκιπες Χριστόφορος μετά της πριγκιπίσσης Έλένης του Νικολάου. Μετά διήμερον διαμονήν επανέκτισαν ταυταίς κατ' άναχώρησιν είς Άθήνας. Μετά των πριγκιπίων άνεχώρησε και ο Ύπουργός κ. Μιχαλακόπουλος. —Ήρχισαν να προσερχώνται όδρόοι οι έπιστρατοι. —Η συγκοινωνία Πατρών—Άθηνών και ανάπαλιν.—Οι βοηθητικοί του Β' σώματος στρατού δά άναβήσονται είς 9600.—Ο Μέγαρχος ύποστράτηγος κ. Μαυροπούλος επανέκαμψεν είς Άθηνών.—Ο λιμεναρχής κ. Δεδονίδης επέστει τά έν τή λιμένας μας όρμούντα Έλληνικά άτμόπλοια.

Α. Σπανός
Λεμνα Ιωσάφ.—Άδρόοι προσερχονται οι έφεδροι Μακεδόνες τών κλάσεων 86—87. —Έρχομαι ψήρος αιδιότην, πότε-πότε δέ και βορράς. —Έπ' τρεις συνεχείς ήμέρας από της 14—17 Σεπτεμβρίου τελέται μεγάλη έμπορική πανήγυρις έν τή πόλει μας, είς ήν συρρεουν πλείστοι έμποροι έκ της παλαιάς και νέας Έλλάδος.

Θεόδ. Γ. Στιβαρός

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Κερναϊκή άνθολογία.—Έξεδόθη τό πρώτο φυλλάδιο περιόδικου με αυτόν τόν τίτλο στην Κέρκυρα. Τό φυλλάδιον αυτό περιέχει φιλολογικήν και καλλιτεχνικήν εργασίαν άποθανόντων και σημερινών Κερναϊκών λογίων και σκίτσα των ζωγράφων Α. Κογεβία και Μ. Ζαβιτζιάου. Η ύλη του δέν είναι άνταξία τής εργασίας των παλαιότερων έπαγγελματιών λογίων, αλλά άρκετα καλή δι' έπαρχιακόν περιόδικόν.

Δελτίον του Ύπουργείου της Έθν. Οικονομίας.—Έξεδόθη τό 4ον τεύχος του Δελτίου τούτου, περιέχον ένθεις τήν έπιθεωρησιν τής εργασίας, στατιστικώς πινάκας των αλικών και μεταλλείων και μεγάλην μελέτην περί ίχθυοτροφίας υπό τόν κ. Π. Παγαριόπουλου περιλαμβανούσα και πολλές εικόνες.

Και πρδ του Ευρωπαϊκού πολέμου ο Γάλλος άρχιστάτης Ζοφρ έδεωρετό ως ο κορυφαίος στρατιωτικός νους της Γαλλίας.

Διά τούτο δέ και πάντοτε προκειμένου περί έκτελέσεως μεγάλων στρατιωτικών γυμνασίων διακρίετο διειδυτής αυτόν.

Σχεδόν πάντοτε δέ προσελάμβανεν ως έπιτελάτην τόν σημερινόν έπιτελάτην του έξοχον στρατηγόν μαρκήσιον δέ Καστελλόν.

Οι Έταλοι στρατιώται θεωρούνται ως οι άριστοι σχεδόν πεζοπόροι μεταξύ όλων των στρατών της Ερώπης.

Τό τούτο δέ έχει σπουδαία σημασία με τας σημερινάς ανάγκας του πολέμου, αίτινες έπιβάλλουν μεταξύ των σημαντικότερων παραγόντων τής επιτυχίας τήν ταχύντην πεζοπορίαν καθ' όριμέναν περιόδον.

ΕΥΡΩΠΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Ο ΓΑΛΛΟ-ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

110 (Συνέχεια έν τού προηγούμενου)

Δέν βαστάουν πλέον...θά οι φλήσου.

—Ματί!

—Βιβαίους...δέν γλυτών.

—Γιατί;

—Απ' τ' χαρά μ' μαθές γιατί δώξαμι τς Γερμανοί.

—Έμ' σάν είνι λέτς, Κότσου μ', κι γώ να οι άσπαστού γιατί δώξατι τς Γερμανοί.

—Στά μάτια!

—Στού στόμα!

—Μάτς!

—Μούτς!

—Άντι ούρ' Μήτρου, μ' λείει ού Χατζα-

ρουκουμένους, κ' ή παλιά ή κόττα λέχ' τού ζμί.

—Τι ούρ;

—Μέ! κι τ'χαρά κ' μουχαυκατέλλα ήταν.

—Ποίον;

—Τού φλ' τς παριδείας.

Κι ή παριδεία ντροπολογιώνταν μαθές

κι ή ξεροκουκίλνι σά δικονχτά χρονογ' κου-

ριτς.

Μοδερνι ούρ' μι τά λόγια αύτοδια τ' Χα-

ταρουκουμένους να τόν άντιρουκίον. Ά-

κού, ούρ' να φλή! τή παριδεία κατέμπου-

σθιν τ' παρόρ!

Άναψα κι φλόγουςα ού έξομους δέν ήμ-

πορ' να σταθώ. Άλλά πούταν καλός ού πα-

ριδούς ού έξομους κι δέν έβγαλι άνα. Γέ-

λασι μόνον διγιά τού γιγνόντος κι έξου-

κραύσει σιντοουρίους!

—Κότσου, κραυγάζου ήν έν έν τού μιταζύ,

μή χασομυράς.

—Τ' είνι Μήτρου, μ' λείει.

—Πράς; μ' λείει ού Κότσου.

—Όλλίγουν, λείου.

—Νά πάμι πδ' μ' να ρής, λείει ή παρι-

δεία.

—Βιβαίους, κραυγάζου οι χουριγανοί, ι-

σείς ίσάσαι τού χουριγού.

Κι φεύγουσι ούρ' έν σονάματι κι μπαί-

νουσι στού χουριγού. Μπροστά ήν κι ού Χα-

ταρουκουμένους πονέατ', ζουτίσου καμαρο-

τός ού παριδούς κ' ή παριδεία κι άκούθων

κατά πόδας οίλοι οι χουριγανοί σάν γυναι-

κι τέκνοις, καταλαστούνετοι κι κατακουρελι-

σμένοι οι άδρουντοι.

Γλιέπουν ούρ' οι χουριγανοί, τά σπικά τς

κι πάμι να πτάσων άπ' τ' χαρά τς Χουριγ-

αζων λίες κι τς βάσις άγγιέουσας. Οίλοι

μους προσκαλάν να φάμι σπεί τς...

—Μήτρου να ρήτι.

—Μισοί.

—Μουτέ Ντιμπίτριους οι διμοπρακαλο-

μιν...

—Ίσαρίστους, ύσαρίστους!

Κόβου άπομύτους τ' κουβίτα ούρ' να τού

λίεου έξου άπ' τά δόντια. Δέν είνι προκομική

πλείον λείου ελμας έχ' γουσουζήδες. Ποντίς

δέν δά τά φάμι, δέν δά τά κατακουρελίσουμι

ήρξοις τά κοκουράλια τς παριδείας.

Φουτιά κι κορυφαίους μ'ς ήβουσι κατανί-

φαλα. Πάω να ζουραβού.

Γιά να μη σάς τά πούλουν ούρ' πιδ' μ'

φτάκαμι στού σπεί τ' παρόρ! Κι πούτ' ού

στρουγγυλοκαθήσουμι, καλά-καλά έρχονται

ξαπατάι οι χουριγανοί φράζοντας.

—Μήτρου ού!

—Τ' ούρ' λείου.

—Σπεύσου.

—Γερμανοί πάλι;

—Άνα.

—Άμ' δά.

—Νηλιγράφια κατιπέιουν.

Άλαφάσκα ού μαθούς! Τρέχου κι τού

άράζου κι τού άποσφραγίστου τρέμου. Ού

Χατζαρουκουμένους έχ' γουσουζήδες. Ποντίς

δέν δά τά φάμι, δέν δά τά κατακουρελίσουμι

ήρξοις τά κοκουράλια τς παριδείας.

—Πάτι ήμιν!

—Αδρουντοι ούρ' τόν βάλασι στούν σταυρό

γιατ' άγάπα τς Έλλης ού άνδρουντους κι

ΚΑΤΑΡΓΗΘΗΤΟ Η ΠΕΝΙΑ!

22 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου φύλλου)

Ἀλλὰ θὰ διδάξωμεν τὴν ἐπιστήμην τοῦ ἀληθοῦς καὶ γνησίου δικαίου καὶ δεῖξωμεν πῶς συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς ταύτης ἐπέρει γὰ εἶχε καλονισθῇ τὸ φορολογικὸν σύστημα.

Ἀλλὰ πῶς οἱ πλουτοκράται γενόμενοι νομοθετοῦντες ἐκατόνισαν καὶ ἐδέσπειον φορολογικὸν σύστημα, ὥστε αἱ μὲν περιουσίαι τῶν γὰ μένουν ἐντελὸς ἀφορολόγητοι εἰς τὴν κυριότητά των, ἀλλὰ γὰ φορολογῶνται τὰ πρὸς συντήρησιν καὶ ζωὴν τῶν ἀνθρώπων ἀναγκαζόμενα καταναλώσιμα καὶ χρεωδὴ ἐν γένει. Ἐπὶ δὲ καὶ τὰ εισοδήματα προϊόντα τῆς ἐργασίας—παραγωγῆς τοῦ ἐγγάτου λαοῦ.

Λαοκτόνα ἀποταλάσματα.—Τὸ τοιοῦτον σύστημα ἐπόμενον ἦτο γὰρ δημιουργία καὶ ἀνυψώσις τὰ τέτατα αὐτὰ τῆς κοινωνίας τόνου καὶ ἐνδοκίμου καὶ εισοδήματα ἐν γένει περιουσιῶν. Συνεπὸς δ' ἐγγάτης λαὸς δουλεύον αἰωνίως γὰ κομίζῃ τὰ προϊόντα τῆς ἐργασίας του ὡς εισοδήματα—τόκους, ἐνοίκια κ.τ.λ. εἰς τοὺς ἐξοντας τὰς περιουσίας.

Θηλαδὴ ἐκατόνισαν οἰκονομολογικὴν νομοθεσίαν, ὥστε τὰ δουλεύη ὁ λαὸς ἵνα θησαυρίζωσιν αὐτοί.

Νόμισμα ληστρικὴ συννομία κατὰ τοῦ ἐγγάτου λαοῦ.

Ἐκατόνισαν ὅπως τοὺς συνέφερον ἐπιτυχῶς οἱ ὄφθιοι, οἱ παντοῦχοι, οἱ κακοῦργοι, οἱ λαοκτόνοι νομοθέται τῆς πατρίδος.

Αὐτὰ λοιπὸν ὑπῆρξαν τὰ σχέδια τῶν πλουτοκρατῶν, οἵτινες ἐμνηστεύθησαν τὴν ὑποδουλοῦσαν τὸν ἄλλον ἀμαθὴν φιλέργον.

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ἐπικρατεῖ τὸ σημερινὸν φορολογικὸν σύστημα αἰωνίως ὁ ἐγγάτης λαὸς θὰ δουλεύῃ, ἵνα ἀφ' ἐνὸς μὲν πληρώσῃ φόρους φοικώδεις εἰς τὸ δημόσιον, ἀφ' ἑτέρου δὲ καταπληρώσῃ τὰς περιουσίας τῶν πλουσίων.

Ὅταν ὁμοῦ καταργηθῇ τοῦτο καὶ ἀντικατασταθῇ διὰ τοῦ ἡμετέρου τότε πλεόν ὁ λαὸς θὰ ἀπελευθερωθῇ, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἀπὸ τῶν σημερινῶν ἀτίμων φόρων, ἀφ' ἑτέρου δὲ θὰ ληφθῇ ὁλοπνὸν ἀπὸ τοῦ ἐξάνδραποδιστικοῦ ζυγοῦ τῆς πλουτοκρατίας.

Τοῦτέστιν ἡ κατάργησις τοῦ σημερινοῦ φορολογικοῦ συστήματος θὰ ἐπιφέρει τὴν ἀπελευθερώσιν ἡμῶν ἀπὸ τοῦ ἐξάνδραποδιστικοῦ ζυγοῦ τῆς πλουτοκρατίας.

Τότε πλεόν ὁ ἐγγάτης λαὸς ἐλεύθερος πρόρον πρὸς τὸ δημόσιον, ἐλεύθερος καὶ εισοδημάτων πρὸς τοὺς εισοδηματίας θὰ δύναται νὰ ζῇ πλουσιοπαρόχος.

Μεταρροπὴ τῶν εισοδηματιῶν εἰς ἐπιχειρηματίας.—Τινὲς ἀποροῦσι πῶς ἡ μεταρροπὴ τοῦ φορολογικοῦ συστήματος θὰ πολλαπλασιάσῃ τοὺς ἐπιχειρηματίας, ἀφοῦ ἐξαγωγιστὸς τοὺς εισοδηματίας νὰ γίνωσιν ἐπιχειρηματίαι καὶ αὐτοί.

Ἰδοὺ πῶς: Πρῶτον ἡ κατάργησις τῶν ἐμμεσῶν φόρων θὰ ἐπιφέρει, ὡς εἴπομεν, ἀφ' ἐνὸς μὲν τὴν κατάπτωσιν τῶν τιμῶν τῶν χρεωδῶν τῆς συντηρήσεως καὶ ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ἀνύψωσιν τῶν μισθῶν τῶν ἐργαζομένων.

Συνεπὸς οἱ περισσότεροὶ ἐργάται θὰ γίνωσιν μίαν ἡμέραν μικροκεφαλαιοῦχοι καὶ μικροκτηματίαι καὶ τινὲς μεγάλοι κεφαλαιοῦχοι καὶ κτηματίαι.

Ὅστε οἱ ἀρχηματοὶ καὶ ἀκτήμονες ὀλογὲν θὰ ἐλαττωθῶσι. Συγχρόνως δὲ θὰ καταπίπτῃ ὁ τόκος καὶ τὸ ἐνοίκιον καὶ τὰ ἐν γένει εισοδήματα.

Ὅταν τὰ διῆεν εισοδήματα τῶν περιουσιῶν (τόκος, ἐνοίκιον κ.τ.λ.) παύσωσι, τότε οἱ περισσότεροὶ εισοδηματῖαι ἀναγκαστικῶς θὰ γένωσιν ἐπιχειρηματίαι ἐκτεθήμενοι εἰς κέρδη καὶ καταστούρα.

Ἐξ ἄλλου ἡ φορολόγησις τῆς κυριότητος πᾶσης περιουσίας θὰ ἐξαγαγῇ τοὺς περισσότερους κεφαλαιοῦχους καὶ κτηματίαις μὴ εὐρισκόντας ἐπιχειρηματίας ἢ ἐργάτας εἰς τοὺς ὀλοῦς νὰ νοκίωσιν ἢ ἐνοικιάσωσι τὰς περιουσίας των ἵνα γένωσιν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐπιχειρηματίαι, ἵνα ἐξοικονομῶσι τοὺς ἀναγκαζόμενους τοὺς φόρους.

Καὶ ἰδοὺ πῶς θὰ πολλαπλασιασθῶσιν οἱ ἐπιχειρηματίαι.

Ὅστε γενικός καγὼν: Ἡ κατάργησις τῶν

σημερινῶν φόρων καὶ ἡ φορολόγησις τῆς κυριότητος τῶν περιουσιῶν εὐδαιμονίζει τὸν ἐγγάτην λαόν.

Ἐθνικὴ ἐλπίς.—Ἐάν πρό τινων ἐτῶν ἐλεγε τις ὅτι ἡ Ἑλλάς συμμαχοῦσα μετὰ τῶν Βαλκανικῶν κρατῶν τοῦ Ἄλλου δύναται νὰ ἀπελευθερώσῃ Μακεδονίαν, Ἱπείρον, Κρήτην καὶ τὰς νήσους, ὥστε νὰ διπλασιασθῇ ὑποθέτομεν ὅτι ὁ ἀνθρώπος οὗτος θὰ ἐδοκίμαζε παρ' ἡμῶν τὰς μύλλων βαναύσους ὕβρεις καὶ ἐξευτελισμούς καὶ ἄλλους ἐμπαιγμούς.

Ἰδοὺ ὅτι σημερὸν ἡ πραγματοποίησις τῶν τότε θεωρουμένων ὡς ὀνείρων μόνον διαφεύδει τὰς ἀπελπίσεις ἡμῶν, ὥστε νὰ θεωρῶμεν εὐκολον καὶ ταχέαν τὴν εἰσοδὸν ἡμῶν εἰς τὴν προπευδουμένην τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος. Ταῦτα λέγομεν διὰ τοὺς κοινούς ἀπληστιαίους εἰς πᾶσαν μεταρροπὴν τῆς καταστάσεως ἡμῶν, ἐπειδὴ πρόκειται νὰ ἐσελθῶμεν εἰς νέας λεπτομερείας τοῦ ἐργοῦ ἡμῶν.

Πόθεν ἡ δυσπραγία.—Εἴπομεν ὅτι ὅλη ἡ ἐπιφάνεια τῆς Ἑλληνικῆς γῆς ἀνέχεται εἰς 120,000,000 στρέμματα.

Ὅτι τῆς ὅλης ταύτης γῆς τὰ 20,000,000 περίπου ἀνήκουν εἰς τὸ δημόσιον, τὸ δὲ ἄλλο μέρος ἀνήκει εἰς τοὺς γαιοκτημόνας.

Τώρα ἐκ τῶν 100,000,000 μικρὸν μέρος καλλιεργεῖται, ἄλλο βόσκειται ὑπὸ ζῶων, καὶ ἄλλο ἐκμεταλλεύεται καὶ χρησιμοποιεῖται διαφοροτρόπος.

Τὸ περισσότερον ὅμως μέρος μένει καθολικῶς ἀνεκμεταλλεῖται, ἀχρησιμοποίητον ἐντελῶς.

Τοιοτοτρόπος τὰ παραγόμενα προϊόντα εἶνε ὀλίγα, ὥστε ἀνεπαρκῆ διὰ τὸν τόσον πληθυσμὸν περίπου 5,000,000.

Ἀναγκαστικῶς ἀρα προμηθεύομεθα πολλὰ προϊόντα ἐξὸθεν φυγαδεύοντες τὸ χρήμα εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Ἡ φυγάδευσις τοῦ χρήματος ἐλαττώνει τὸ ἐνυπάρχον χρήμα.

Τοκογλυφία.—Ἡ ἑλπίστος τοῦ ἐνυπάρχοντος χρήματος συντελεῖ εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ τόκου.

Ὅσον ὀλιγότερον τὸ χρήμα τόσον μεγαλύτερος ὁ νόκος, ἐνθ' οὕτως ὅσον ἀφθονώτερον τὸ χρήμα τόσον μικρότερος ὁ νόκος.

Ἀλλὰ τίς ἀρα ἡ κυρία αἰτία τοῦ νὰ μὲνι τόση γῆ ἀνεκμεταλλεῖται, ἀχρησιμοποίητος; Ὁ ἀφορολόγησις τῆς γῆς. Ἡ ἀφορολόγησις τῆς κυριότητος τῆς γῆς. Ἡ ἀφορολόγησις τοῦ μεγέθους τῆς ἰδιοκτησίας.

Κοιτάσατε ἕνα φόρον κυριότητος γῆς καὶ τότε βλέπομεν ἂν θὰ μὲνι σπιθαμὴ γῆς ἀχρησιμοποίητος.

Τινὲς λέγουσιν ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶνε ὀκνηροὶ καὶ φύσει μεταστάσιτοι.

Ἰσως συμβαίνει καὶ τοῦτο. Ἀλλὰ πόθεν ἡ ὀκνηρία, πόθεν ἡ μεταστάσισις;

Ὁ ἀνθρώπος οὐδέποτε γεννᾶται τεμπέλης καὶ οὐδέποτε μετανάστις.

Τὸ πᾶν ἐκ τῶν νόμων.—Ὁ ἀνθρώπος ἐργάζεται εἰς τὸν κόσμον εἶνε ἕνας ἄγγελος, ἕνα παιδάκι ἄγνόν καὶ ἄδολον.

Καταντῇ ὁμοῦ ἀργότερον διάβολος διότι ὁ μέγας διδασκαλὸς νόμος τὸν κακομαγνάνει τεμπέλην, μετανάστιν, πανούργον κ.τ.λ.

Ὁ νόμος, οἵτινες δὲν φορολογεῖτε τὰς τόσας αὐτὰς γαίας, ἀλλὰ φορολογεῖτε τὰ προϊόντα δημιουργήματα τῆς ἐργασίας ἐπὶ τῶν γαιῶν, δηλαδὴ φορολογεῖτε τὴν ἐργασίαν τῶν ἐργαζομένων!

Ἐφ' ὅσον φορολογεῖτε τὴν ἐργασίαν πῶς εἶνε δυνατόν νὰ προκόψῃ ἡ ἐργασία;

Ἐφ' ὅσον ἐγὼ ὁ γαιοκτήμων ἔχω ὀρεξίν νὰ ἐργασθῶ, δὲν ἐξουσιάζηται νὰ ἐργασθῶ διὰ νὰ πληρώσω φόρους ἐργασίας—παραγωγῆς. Ἐννοῶ νὰ ἐργασθῶ διὰ τὸν ἑαυτὸν μου καὶ ὄχι καὶ διὰ τὸ δημόσιον;

Ποῶς μὲ ἀναγκάζει ἵνα ἐργασθῶ καὶ διὰ τὸ δημόσιον;

Ἐντενδὲν ἡ ὀκνηρία, ἐντενδὲν ἡ μετανάστισις.—Διὰ τὸ δημόσιον δουλεύουσι κατα-

γαγκαστικῶς οἱ πτωχοί, ἀκτήμονες, γεωργοὶ ἐργάται.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀκτήμονες ἀντιλαμβάνονται τοῦτο καὶ δὲν ἐργάζονται.

Ἐκ τούτων οἱ περισσότεροὶ μεταναστεύουσιν.

Ἰδοὺ πῶς δημιουργεῖται ἡ ὀκνηρία, ἰδοὺ πόθεν προέρχεται ἡ μετανάστισις.

Ὅστε ἐνοχος τῆς ὀκνηρίας καὶ μεταναστεύσεως δὲν εἶνε ὁ Ἕλλην.

Ὁ ἐνοχος εἶνε ὁ νόμος.

Ποῶς τὸν ἐκαίμε;

Ὁ γαιοκτήμων νομοθέτης. Καὶ νομοθετήσας ἐγένετο σημερὸν εισοδηματίας ἵνα εισπράττῃ, ἵνα θησαυρίσῃ τοὺς κόπους τῶν γεωργῶν, ὡς εισοδήματα διῆεν τῶν ἰδιοκτησιῶν γαιῶν του.

Φορολόγησιν τὸ κέντησθαι γῆν.—Ὁ νεώτερος ὅμως νομοθέτης θὰ εἴπῃ εἰς τὸν τεμπέλην γαιοκτήμονα.

—Ἐ εἶσαι λοιπὸν; Δὲν ἐργάζεσαι τὴν γῆν σου διὰ νὰ μὴ πληρώσῃς φόρους εἰς τὴν πατρίδα.

Στάσου νὰ σοὺ δεῖξω ἐγὼ ἂν ἐργάζεσαι ἢ ὄχι.

Στάσου γὰρ σὲ μᾶθω γράμματα, νὰ σὲ κάμω φιλέργον ἀνθρώπον ἐντὸς εἰκοσι τεσσάρων ὁρῶν.

Θὰ καταργήσω τὸν φόρον τῶν προϊόντων τῆς ἐργασίας—παραγωγῆς ἐπὶ τῆς γῆς καὶ θὰ σοὶ καταγίωσιν ἕνα φόρον κυριότητος γῆς, ἕνα φόρον ἰδιοκτησίας γῆς ἐνδοξοτάτης Ἑλληνικῆς καὶ τότε βλέπομεν τί θὰ κάμῃς.

Ἡ θὰ τοσκιθῇς νὰ ἐκμεταλλεύθῃς καὶ χρησιμοποιήσῃς ὅσῳδῇποτε τὴν γῆν σου ἵνα παραγάγῃς προϊόντα ἀπὸ τὰ ὅποια θὰ πληρώσῃς τὸν ἀναγκαστικὸν φόρον.

Ἡ θὰ ἐνοικιάσῃς τὴν γῆν σου, ἔστω καὶ μὲ μικρὸν ἐνοίκιον—εἰσοδήμα ἀπὸ τοῦ ὁποῖον θὰ πληρώσῃς τὸν ἀναγκαστικὸν φόρον.

Ἡ (ἐάν δὲν εὖρῃς μισθωτὴν) θὰ σπεύσῃς γὰρ πωλήσῃς ταύτην, ἔστω καὶ πᾶμυθηνον, ἵνα ἀπαλλάγῃς τοῦ φόρου.

Ἡ (ἐάν δὲν εὖρῃς ἀγοραστὴν τῆς γῆς σου) θὰ σπεύσῃς νὰ δωρήσῃς ταύτην εἰς τὸ δημόσιον πρὶν τοῦτο σὲ συλλάβῃ καὶ σὲ ὀλῃν εἰς τὰς φυλάκας ὡς ὀρεκτέστην φόρον.

Ἄς ἴδωμεν πόσα ἀγαθὰ θὰ προκύψωσιν ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου αὐτοῦ φόρου.

Ὅσοι μικρογαιοκτήμονες ἐργασθῶσι τὰς γαίας των θὰ παραγάγῃσι προϊόντα. Ἡ μεγάλη παραγωγὴ θὰ κερμηνίσῃ τὰς ἐμπορικὰς τιμὰς τῶν προϊόντων.

Ἰδοὺ ἡ φθίνῃ εἰς τὰ προϊόντα.

Τὰ κέρδη τῶν ἐργαζομένων.—Ὅταν οἱ μεγαλογαιοκτήμονες ἐνοικιάσωσι τὰς γαίας των (ἔστω καὶ μὲ μικρὰ ἐνοίκια), τὰ κέρδη τῆς ἐργασίας θὰ ἀνήκωσι πάλιν εἰς τοὺς ἐργάτας—γεωργούς—ἐπιχειρηματίαις.

Ὅταν πάλιν πωλήσωσι τὰς γαίας των (ἔστω καὶ πᾶμυθηνον) θὰ εὐρώσῃσι περιστάσιν οἱ μικροκεφαλαιοῦχοι ἵνα ἀγοράσωσι γαίας. Ἰδοὺ ὁ πολλαπλασιασμός τῶν μικρογαιοκτημόνων. Ὅσοι δώσωσι τὰς γαίας των εἰς τὸ δημόσιον θὰ πλουτίσωσι τὸ δημόσιον.

Καὶ τέλος ὅταν πληρώσωσι τοὺς φόρους (καὶ θὰ τοὺς πληρώσωσιν ὅλοι, θέλοντες καὶ μὴ) θὰ πολλαπλασιάσωσι τὰς προσόδους τοῦ δημοσίου.

Ἡ φωνὴ τῆς πατρίδος μας.—Ἀκούσατε τί δύναται νὰ εἴπῃ καὶ ἡ Πατρίς:

—Κύριοι γαιοκτήμονες, ἐγὼ τὸ ἔδωκα, τὸ Κράτος, ἡ Πατρίς, ἡ Πολιτεία, τὸ Δημόσιον διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν ἐνδοξοτάτην ταύτην Ἑλληνικὴν γῆν, διὰ ν' ἀνακτήσῃ τὸν εὐλογημένον αὐτὸν τόπον, διὰ νὰ ἀπαλλάξῃ καὶ ἀποσπᾷσθαι ἀπὸ τὴν κυριότητα, ἀπὸ τὴν κυριαρχίαν, τὴν τυραννίαν, τὴν δουλείαν, τὴν νομὴν τοῦ ἐχθροῦ, ἵνα ζῇτε σεῖς σημερὸν, ὡς ἀνθρώποι ἀπολαμβάνοντες τῶν καρπῶν ταύτης ἐν ἐλευθερίᾳ. Ἐγὼ λέγω τὸ ἔθος εὐθείας χρήμα, αἶμα, ζωάς, ἐργασίαν καὶ τόσα ἄλλα,

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς)

Ἰωάννης Ἀνδρηνόπουλος

ΘΑ ΕΞΕΛΘΗ Ο ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΣΤΟΛΟΣ;

—Τί ἐγένετο εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ πολέμου

Ἐνα ζήτημα τὸ ὁποῖον ὅλοι προσπαθοῦν σήμερον νὰ λύσιν εἶνε καὶ τὸ: ἐὰν ὁ γερμανικὸς στόλος ὁ κλεισμένος ἀκόμη εἰς τὸ Κιέλον θὰ ἐξελθῇ;

Κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ 1914, ὁ γερμανικὸς στόλος ἀποτελειόμενος ἐξ εἰκοσι τριῶν θαυρηκτῶν, 13 νηρέων, τριῶν μεγάλων καταδρομικῶν, 7 μικροτέρων, 72 ἀντιτορπιλικῶν, ὑπὸ τὸν ναύαρχον Ἰγκνολὸν ἐπὶ τῆς ναυαρχίδος «Φρειδερίκος δὲ Μέγας», νηρέωνται 24,310 τόνων, νεωτάτου καὶ τελειοτάτου σκάφους, εἶχε λάβει διαταγὰς τοῦ Ἀυτοκράτορος Γουλιέλμου νὰ πλεύσῃ κατὰ τῶν Γαλλικῶν ἀκτῶν καὶ ἐκπορεύσῃ τὸ Χερσόβουρον, τὴν Χαβρὴν, τὸν Δουνκέρκην καὶ τὸ Καλαί. Ἀλλὰ τότε ἡ Ἀγγλία δὲν εἶχε ἀκόμη ἐπέμβῃ εἰς τὸν πόλεμον.

Ὅταν λοιπὸν ὁ ναύαρχος Ἰγκνολὸν ἦτο καθ' ὅλα ἐτοιμος διὰ τὴν ἐπιθεσίαν του, ἐπληροφόρηθ' ὅτι ὁ Ἀγγλικὸς στόλος, κινητοποιηθεὶς ὅλως ἡμέρας πρότερον διὰ τὰ μεγάλα ναυτικά του γυνάκια, ἔλαβε διαταγὰς νὰ ἀποπλεύσῃ εἰς ἀντίστονον διεύθυνσιν. Ἐκινε φρόνιμον ἐπομένως ὁ Γερμανὸς ναύαρχος, πρὶν ἐπεμβῇ ἐπισήμως καὶ ἀιφνιδίως ὁ κολλοσιαῖος Ἀγγλικὸς στόλος, ὅντι γὰρ ἐπιτεθῇ τῶν γαλλικῶν ἀκτῶν, νὰ καταφύγῃ σὺς σῶμας εἰς τοὺς ἀσφαλεῖς τὸν λιμένας: τὸ Βιλεμμάδεν, τὸ Κουχχάβεν, τὴν Ἑλβόλάνδην, τὴν Μπρουνσμπελ.

Τοιοτοτρόπος ὅταν εἰς τὰς 11 ὥρας τῆς νυκτὸς τῆς 4 Ἀυγούστου 1914 ὁ Ἀγγλικὸς στόλος ἔλαβε διαταγὰς ἐπιθέσεως καὶ ἀπέστειλεν ὁλοτάως πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ γερμανικοῦ στόλου, δὲν ἐπέτυχεν οὐδὲν γερμανικὸν σκάφος!

—Πῶς δικαιολογεῖται ἡ ἀκίνησις τοῦ στόλου

Ἐκτοτε, ὁ ὠρίστος στόλος τοῦ ναυάρχου Ἰγκνολὸν ἀναπαύεται, ἐπὶ ἕνα ἔτος ἤδη, εἰς τοὺς ἀσφαλεῖς ὀχυρωμένους λιμένας τῆς Γερμανίας περιβαλλόμενος ἀπὸ σκότος καὶ ἀπὸ μυστηρίου, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς μέχρι τοῦδε κατατόρῃσε νὰ ἐξακριβώσῃ, ἀπαγορευόμενος νὰ πλησιάσῃ, ἔστω καὶ μακρόθεν, οὐδὲν ὅπως ἀτόμῳ ἡ σκάφος οὐδέτερον.

Μόνον τὴν 4 Νοεμβρίου, 16 Δεκεμβρίου καὶ 24 Ἰανουαρίου 1915 ἐπεξεύρησαν 4 καταδρομικὰ γερμανικὰ νὰ βομβαρδίσουν Ἀγγλικὰς ἀκτὰς, ἀλλὰ ταχέως ἠναγκάσθησαν ν' ἀποσπορῶν εἰς τὰ καταφύγια των, ἀφοσιωμένα νὰ ναυμαχήσωσιν. Τὴν τελευταίαν ὁμοῦ φράξιν νὰ καταδρομικὸν «Μπλάνσερ» ἐβυθίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀγγλικοῦ «Λέντοκ», σοβαρῶς δ' ἐβλάβη καὶ ἐπειρο γερμανικόν, τὸ «Τερφλίνγκερ». Ματαίως μοῖραι Ἀγγλικὸν στόλον ὠλοφύοντο ἐν τῇ κόσῳ καταφύγια διὰ νὰ προκαλέσωσι τοὺς Γερμανοὺς εἰς ἐξέδον, δὲν ἐπαύθησαν τυχερά.

Ἀλλὰ διὰ νὰ κατενεύσωσιν τὰ πνεύματα, τὰ ὅποια φαίνεται ἐν Γερμανίᾳ ἀδμονοῦν διὰ τὴν

ἀκίνησιν αὐτὴν τοῦ γερμανικοῦ στόλου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐστήριξε τὸ μέλος τῆς Γερμανίας καὶ αὐτὸς ὁ Ἀυτοκράτωρ Γουλιέλμος Β' εἰπὼν ὅτι: «Τὸ μέλλον τῆς Γερμανίας κεῖται ἐπὶ τῶν κινήσεων», καὶ διαπαύσας ἀπὸ τοῦ 1900 ἐξ στρατογικῆς διασκετομῆς διὰ τὸν στόλον των, γίνονται ἐν Γερμανίᾳ πολλοὶ διαλέξεις.

Ὅταν τὴν 6 Φεβρουαρίου ὁ Ναύαρχος Κέστερ εἰς λόγον του ἐν τῇ Πανεπιστημίᾳ τοῦ Βερολίνου ἐλέγεν ὅτι: «Ὁ γερμανικὸς στόλος γινώσκει ὅτι, πάλιν τῆς θαλάσσης σημαίνει δι' αὐτὸν νίκην ἢ θάνατον, καὶ ὅτι ἕνας καταστραφέντος στόλου δὲν ἀναπληροῦται ἐντὸς τοῦ ἐτους τοῦ πολέμου. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἡσυχάζουν οἱ Γερμανοὶ, διότι τὶ θὰ ἐγένετο ἂν ἕκαστον βυθίζομενον γερμανικὸν σκάφος, συμπαράσφιν εἰς τὰ ὕδατα καὶ ἕνα Ἀγγλικόν; Τότε, ὁ Ἀγγλικὸς στόλος θὰ κατέστρεφε τὰ γερμανικὰ παράλια, ὅπως κατέστρεφεν ὅλας τὰς γερμανικὰς ἀποικίας. Ἀποβίβάσεις ἐπίσης Ἀγγλῶν ἐν Γερμανίᾳ θὰ ἐπετυγχάνοντο. Ἡ Γερμανία λοιπὸν ὀφείλει νὰ μείνῃ ἀήττητος» ἐν ἑσθ' αὐτὰ θαλάσσει, διὰ νὰ συνάγῃ εἰρήνην ἐντιμον, τοῦδ' ὅπερ θὰ κλονίσῃ οὐσίωδως τὴν Ἀγγλίαν.

Τὴν διάλεξιν ταύτην ὁ ναύαρχος Κέστερ ἐπανέλαβεν εἰς πλείστα γερμανικά μέρη. Ἀναποκρίτως δὲ τῶν ταύτης τὴν ἡκούσαν ἐν Κιέλφ.

Καὶ ὁ πλοίαρχος Πέρβιους ἠκούσθη ὁμιλῶν ἐν Βερολίνῳ διὰ τὴν στάσιν τοῦ γερμανικοῦ στόλου ἀναγνωρίζον ὅτι ὁ Ἀγγλικὸς στόλος εἶνε ὑπέρτερος, καὶ ὅτι τὰ γερμανικὰ ναυπηγεία ἐργάζονται διὰ νὰ μεγαλώσωσιν τὸν γερμανικὸν στόλον καὶ διητῇ ν' ἀντεπεξέλθῃ εἰς κατὰ παράταξιν μάχην κατὰ τοῦ Ἀγγλικοῦ στόλου.

—Τὰ σχέδια τοῦ φόν Τίρπιτς

Καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ ἔτος τῆς ἀπραξίας τοῦ γερμανικοῦ στόλου, τὰ γερμανικὰ ναυπηγεία ἐπλούτισαν, εἶνε ἀλλήθες, τὸν γερμανικὸν στόλον μὲ τέσσαρα νεωτάτα νηρέωνται, φέρονται δὲκα τηλεβόλα τῶν 305 χιλιόμετρον καὶ 12 τῶν 150. Ἐκίστου δὲ τόνων 28,000—ὡς αὐτοὺς μὲ τὸ καταδρομικὸν θαυρηκτὸν «Σαλαμίν» καὶ 19,500 τόνων ὅπερ ἐκράτησε δι' ἐαυτὴν τὴν τῶρα ἡ Γερμανία καὶ μὲ 7 καταδρομικὰ μικροτέρα. Ἀλλὰ ὁ γερμανικὸς στόλος φυλάσσεται ἀκόμη ἐπιμελῶς εἰς τὰ ὀπλοεῖματα τοῦ ὅλου, ὀπότε, διὰ τῶν ἡλεκτρονικῶν του, ἐξακριβώνει καθήμενός, ὅτι τὰ Ἀγγ

ΑΙ ΠΟΛΕΜΙΚΑΙ ΣΥΝΟΗΚΑΙ

ΑΙ συνθήκαι τὰς ὁποίας ἐπετα ἀπὸ τὸν πόλεμον συνάπτουν τὰ διάφορα Κράτη, ἀποτελοῦν βασιλεὺς κάποιαν ἀσφάλειαν.

Ἀλλὰ θὰ ἦτο ἡλιθιότης τὸ νὰ στηριχθῇ κανεὶς ἀπόλυτος εἰς μίαν τοιαύτην συνθήκην. Ἡ ἱστορία τῶν πολεμικῶν συνθηκῶν δεικνύει ὅτι καὶ ἂν δὲν συνάπτονται αὗται ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ τὴν ἐπισημοποίησιν τὴν ληξίν ἐνός πολέμου, σπανίως ὅμως παρέχουν ἀσφάλειαν.

Εἶνε γεγονός πραγματικὸν ὅτι αἱ περισσότεραι τῶν συνθηκῶν ἐκείνων παρὰ τὴν ἀσφάλειαν κατηγήθησαν ἀδαιρέτως καὶ καθ' ὁλοκληρίαν ὑπὸ τοῦ ἐνός τῶν συμβληθέντων, οἱ ἄλλοι δὲ δὲν ἐνεκρίθησαν ὅσον ἀφορᾷ τὰ σπουδαιότερα σημεῖα αὐτῶν.

Καὶ αἱ δύο δὲ αὗται περιπτώσεις εἶνε κατ' οὐσίαν τὸ ἴδιον, διότι ἡ μερικὴ παράβασις συνθήκης σχετίζεται πάντοτε μὲ τὸ σπουδαιότερον κεφάλαιον, μὲ τὴν οὐσίαν τῆς καὶ πᾶν ὅτι περιέχει πολέμιον.

Ὅλοκληρὸς τόμος δύναται νὰ γραφῇ ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἀφορμαὶς καὶ τοὺς τρόπους τῆς παραβιάσεως καὶ καταργήσεως πολεμικῶν συνθηκῶν.

Ἡ παραδοξότερα ὅμως καὶ σχεδὸν κομμοκομματικὴ τοιαύτη περίπτωσις ἀποτελέσασα ἐξέχοντα κυριολογικῶς συνθήκης συνέβη εἰς τὴν Ἀβυσσινίαν.

Ὅτε ὁ Μεβελικ Β' ἐστέφθη Ἀυτοκράτωρ τῆς Ἀβυσσινίας τὸ 1889 οἱ Ἰταλοὶ ἐκλήσαν μετ' αὐτοῦ τὴν συνθήκην τοῦ Οὐσσάι, λαβόντες πολλὰ προνόμια ἐν Ἀβυσσινίᾳ ἀντὶ τῆς προστασίας τῶν καὶ μικροῦ δανείου.

Ἀλλ' ὅταν τὸ 1893 ὁ Μεβελικ ἐπληροφόρηθῇ παρὰ τινος Γάλλου ὅτι ἡ συνθήκη τοῦ Οὐσσάι ἠρηγνέτο ὑπὸ τὴν Ἰταλὸν διαφθοροποιὸν παρ' ὅσον ὑπ' αὐτοῦ σχετικῶς μὲ τὴν προστασίαν, ὁ Ἀυτοκράτωρ τῆς Ἀβυσσινίας, προσβλήθεις, ἐξήγγισεν τὸν κείμενον τῆς συνθήκης καὶ ἀποῦ τὸ ἐξέσχετο τὸ ἐξορίσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐπεὶ καθὼς ἔμελλεν ἀπὸ τὸν Γάλλον ἐκείνον, οἱ Ἰταλοὶ εἶχον τὴν ἀξίωσιν ἐπικυριαχίας διὰ τὴν Ἀβυσσινίαν ὅπως τῆς συνθήκης. Μετὰ τινὰ χρόνον δὲ, τὸ 1896 ἐξερράγη πόλεμος μεταξὺ Ἀβυσσινίας καὶ Ἰταλίας, κατὰ τὸν ὅποιον οἱ Ἀβυσσινιακοὶ ἠττήθησαν εἰς μερικὰς μάχας εἰς τὸ τέλος ὅπως ἐνίκησαν τοὺς Ἰταλοὺς παρὰ τὴν Ἀδων, κατόπιν δὲ ἡ Ἰταλία ἀνεγνώρισε τὴν πλήρη ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἀβυσσινίας.

Π.

ΗΙΔΕΑ ΤΗΣ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑΣ

Ἄν καὶ ἡ αἰχμαλωσία, ἐκτός εἰδικῶν περιστάσεων κατὰ τὰς ὁποίας προκαλεῖται ἀπὸ τοὺς ἰδίους συλληφθέντας, δὲν ἀποτελεῖ ἀντιμωτικὴν περὶπέτειαν, ἐν τούτοις ἀναρρίσσονται κάποτε καὶ ἀντίθετοι γνῶμαι.

Εἶνε γνωστὸν δὲ, ὅτι μεταξὺ τῶν ἁλλων στρατιωτικῶν, οὕτως θεωροῦν ἀντιμωτικὸν τὸ νὰ συλληφθῇ κανεὶς αἰχμάλωτος, ὅπως καὶ ὁ Γάλλος στρατηγὸς Δουβαίν καθὼς ἀπέδειξε πρὸ τινων μνησὶν εἰς στρατιωτικὴν προκλήσιν τὴν ὅποιαν ἀπύθνηεν πρὸς τοὺς ἑαυτῶν.

Ἡ μικρὰ αὕτη διαφωνία πρὸς τὴν γενικὴν γνώμην ὅτι ἡ αἰχμαλωσία ὅταν δὲν εἴνε ἐκκοσμία οὐδόλως ἀποτελεῖ ἀξιοκατάκριτον γεγονός ἐκεῖ ἀναφανή πόλλαις.

Ὅχι σπανίως μάλιστα ἀποκαλύπτεται ὅτι διὰ λόγων ἁπλῶς πρᾶξεων, δραματικῶς ἐπὶ ἐπὶ πρᾶξεων, ὁμογενεῖς ἀπὸς ἀντιθέσεις ἐναντίον τῆς γενικῆς

ἰδέας τῆς αἰχμαλωσίας εἶνε καὶ ἡ ἀφορμὰ τὸν Ἰσπανὸν ἀδριατικὸν Μαστιγγίλιον δὲ Κέντα.

Τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ συνέβη πρὸ τινων ἐτῶν, κατὰ τὴν εἰς Μαρόκον ἐκστρατείαν τῶν Ἰσπανῶν.

Εἰς λόγους Ἰσπανικοῦ στρατοῦ περιπολῶν ἐξο τῆς πόλεως Λαουζεν ἐπολιορκήθη ἀπὸ Μαροκινῶν ἐπαυστάτας.

Ὁ διοικητὴς τοῦ λόχου ἀξιωματικὸς Μαστιγγίλιον δὲ Κέντα διέταξεν ἐφοδοῦν διὰ τῆς λόγχης, ἡ ὁποία καὶ ἐξετελέσθη ἀνδροειδῶς.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἀριμὸς τῶν ἐπαναστατῶν ἦτο μέγας, ὁ Ἰσπανικὸς λόχος ἐξολοθρεύθη μέγιστος ἐνός. Περιεσφῆθῃ δὲ μόνος ὁ ἀξιωματικὸς διοικητὴς δὲ Κέντα, ἀλλὰ βαρέως πληγωμένος μὲ δ' πληγῆς. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι συνεληφθῇ αἰχμάλωτος. Ἀλλὰ θεωρῶν ἀντιμωτικὸν τὸ νὰ εἴνε αἰχμάλωτος καὶ μάλιστα τὸν Μαυδαίον, ἠτύχησεν ἐπιφυλακτικῶς τῆς σχετικῆς ἐλευθερίας τὴν ὁποία οἱ ἐπαναστάται τοῦ εἶχον ἀρήσει ἐνεκα τῶν τραυμάτων. Π.

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Ὁ διάσημος βασιλεὺς τῆς Σκωτίας Κάρολος IB' δὲν εἶπε ποτὲ τὸν ὄνον.

— Τοῦτο δὲ προήλθε ἐκ τοῦ ὅτι ὅταν ἦτο πολὺ νέος ἀκόμη ἐτυχὲ νὰ προσβῇ ἐν στιγμῇ μέθης μίαν πριγκίπισσαν θείαν του.

— Ὅταν ὅμως ἐξεμῆθυσεν ὁ σπασεὺς πρὸς τὴν θείαν του καὶ ὑψὸν ποτήριον πλήρες οἶνον ἐξήγγισεν παρ' αὐτῆς συγγνώμην διὰ τὴν παρεκτροπὴν τοῦ ἐκείνου καὶ πετῶν τὸ ποτήριον ἐδήλωσεν ὅτι ἡτὸ δὲ τελευταῖος οἶνος τὸν ὅποιον ἡτὸ δὲ εἶπε κατ' ὄλην τὴν ἐπιλοιπὸν τοῦ ζωῆν.

— Παρ' ὅλην τὴν εἰς τὰς πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις ἀσχυρότησιν ὅλων σχεδὸν τῶν δεσποτῶν τῆς Εὐρώπης, ὑπάρχουν καὶ οἱ καταγινόμενοι πρὸς τελειοποίησιν τῶν ἀεροπλάνων.

— Κυρίως δὲ ἐπιδιώκονται τρία πράγματα ὅσον ἀφορᾷ ταῦτα. — Ἀπλοῦς ὅπως, ταχύτητα καὶ ἀκρίβεια ἐνεργείας.

— Τοῦτο δὲ καθόσον τὸ ὄρος δὲ ἐπιτρέπῃ νὰ διαρῇ τὸ ἀεροπλάνον τὰ ἐναντίον τοῦ ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ἐχθρικοῦ πυρᾶ.

— Ἐκτός τούτου ἡ ταχύτης εἶνε ἀναγκαία διὰ νὰ συλληφθῶν καὶ μεταδοθῶν αἱ πληροφορίες, νὰ νικήθῃ τὸν ἐχθρὸν καὶ νὰ διαρῇ τὸ ἀεροπλάνον ἐν περιπτώσει καταπολέμησης ὑπὸ ἐχθρικοῦ ἢ νὰ καταδιώξῃ τοιοῦτο.

— Σύνταγμα ἡ μεγαλὴ ἀκρίβεια ἐνεργείας δὲ συντελεῖ ὥστε ὁ στρατιωτικὸς ἀεροπόρος ἐκτελεσθῇ ἐπαρκῶς τὰς κατοπεύσεις καὶ βομβαρδισμοὺς τοὺς ὁποίους ἔχει ὑπ' ὄψει.

— Εἰς τὰς ἐπιδιωκόμενὰς ταύτας βελτιώσεις θὰ συντελέσουν, ἐννοεῖται, αἱ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πολέμου νεώτεραι παρατηρήσεις ἐκ τῶν ἀεροπορικῶν ἐπιχειρήσεων.

— Ἐκ τῶν μεγαλοπρεπεστέρων στρατιωτικῶν σωματίων εἶνε καὶ ἡ ἐκ 300 ἀνδρῶν φρουρὰ τοῦ Πάπα εἰς τὸ Βατικανόν.

— Οἱ ἄνδρες οὗτοι ἂν καὶ ἀποτελοῦν τὸν εἰρηνητικὸν στρατὸν τοῦ κόσμου εἶνε ἐπὶ ἐκείνῳ κατ' ὅλα, παραστατικώτατοι δὲ ὅπως οἱ Παῖδες Γρεναδῆροι.

— Εἰς τοῦτο δὲ συνετελεῖ καὶ ἡ μεγαλοπρεπὴς στολὴ τῶν, πολυλειτουργῶν, πλήρης σειρηνῶν, ταχυῶν κλπ.

— Οἱ Ἀγγλοὶ στρατηγὸι θεωροῦν τὸν πόλεμον μὲ τὸσον ἀερα καὶ ὡς κατὰ φυσικόν, ὥστε κατ' ὅλον τὸ λουτρὸν τὸν καὶ διαρκούς τῆς μάχης τὴν ὅποιαν διευθύνουν.

— Οἱ Ἀγγλοὶ στρατηγὸι θεωροῦν τὸν πόλεμον μὲ τὸσον ἀερα καὶ ὡς κατὰ φυσικόν, ὥστε κατ' ὅλον τὸ λουτρὸν τὸν καὶ διαρκούς τῆς μάχης τὴν ὅποιαν διευθύνουν.

— Οἱ Ἀγγλοὶ στρατηγὸι θεωροῦν τὸν πόλεμον μὲ τὸσον ἀερα καὶ ὡς κατὰ φυσικόν, ὥστε κατ' ὅλον τὸ λουτρὸν τὸν καὶ διαρκούς τῆς μάχης τὴν ὅποιαν διευθύνουν.

— Οἱ Ἀγγλοὶ στρατηγὸι θεωροῦν τὸν πόλεμον μὲ τὸσον ἀερα καὶ ὡς κατὰ φυσικόν, ὥστε κατ' ὅλον τὸ λουτρὸν τὸν καὶ διαρκούς τῆς μάχης τὴν ὅποιαν διευθύνουν.

— Οἱ Ἀγγλοὶ στρατηγὸι θεωροῦν τὸν πόλεμον μὲ τὸσον ἀερα καὶ ὡς κατὰ φυσικόν, ὥστε κατ' ὅλον τὸ λουτρὸν τὸν καὶ διαρκούς τῆς μάχης τὴν ὅποιαν διευθύνουν.

— Οἱ Ἀγγλοὶ στρατηγὸι θεωροῦν τὸν πόλεμον μὲ τὸσον ἀερα καὶ ὡς κατὰ φυσικόν, ὥστε κατ' ὅλον τὸ λουτρὸν τὸν καὶ διαρκούς τῆς μάχης τὴν ὅποιαν διευθύνουν.

— Οἱ Ἀγγλοὶ στρατηγὸι θεωροῦν τὸν πόλεμον μὲ τὸσον ἀερα καὶ ὡς κατὰ φυσικόν, ὥστε κατ' ὅλον τὸ λουτρὸν τὸν καὶ διαρκούς τῆς μάχης τὴν ὅποιαν διευθύνουν.

— Οἱ Ἀγγλοὶ στρατηγὸι θεωροῦν τὸν πόλεμον μὲ τὸσον ἀερα καὶ ὡς κατὰ φυσικόν, ὥστε κατ' ὅλον τὸ λουτρὸν τὸν καὶ διαρκούς τῆς μάχης τὴν ὅποιαν διευθύνουν.

— Οἱ Ἀγγλοὶ στρατηγὸι θεωροῦν τὸν πόλεμον μὲ τὸσον ἀερα καὶ ὡς κατὰ φυσικόν, ὥστε κατ' ὅλον τὸ λουτρὸν τὸν καὶ διαρκούς τῆς μάχης τὴν ὅποιαν διευθύνουν.

ΤΟ ΠΡΟΑΙΩΣΗΜΑ

Πρὸ πέντε καὶ πλέον ἐτῶν εἶχεν ἀναχωρήσῃ διὰ τὰ ξένα ὁ Ἰωάννης Μενεῖ διὰ νὰ εἰσὴν ἐργασίαν, διὰ τῆς ὁποίας πορεύμενος χρήματα νὰ δύναται νὰ συντηρῇ τὴν γῆραιαν μητέρα του καὶ τὰς δύο ἀδελφάς του. Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀφίξιν του εἰς τὸ μέρος, εἰς ὁ μετῆρ, εὐρεν ἐργασίαν, ἀποδίδουσαν ἀρκετὰ χρήματα. Ἡ ἀλλογραφία του κατὰ τὰ διαρρέοντα ἐτῆ μετὰ τῶν οικειῶν του ἦτο τακτικὴ, ὡς τακτικὴ καὶ ἀνελλιπὴς ἦτο ἡ ἀποστολὴ χρημάτων εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τούτου.

Ἐνῶ περιέμενε νὰ λάβῃ ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τῆς μητρὸς του παραδόξως οὐτε ἐπιστολὴν ἔλαβεν οὔτε ἐκ τῶν ἐκεῖ συμπατριωτῶν τοῦ ἠδυνήθη νὰ πληροφορηθῇ τι καίτοι εἶχε παρῆλθει περισσότερον χρόνιον διάστημα τὸν συνήθους, κατ' ὁ ἐλάμβανεν ἐπιστολὴν.

Προαίσθημα κακόν, σκέψεις ἄσφατοι καὶ ἀσάφιστοι ἤρχισαν νὰ καταλαμβάνουσιν τὸν νοῦν τοῦ Ἰωάννου.

Μάτην ὁ φίλος του Γεώργιος Λεμυλὶ προσεπάθει ν' ἀποδιώξῃ τὰς σκέψεις τοῦ φίλου του εὐρισκὼν θέμα συζητήσεως διάφορον. Ματαίᾳ φιλικῇ προστάσει!

— Χωρὶς νὰ προσέγῃ εἰς τὰ ὄνειρον, ἀγαπητὲ μου φίλε, ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης, ἐν τούτοις σήμερον, ἐνεκα τοῦ προαισθήματος καὶ τῆς βραδύτητος τῆς ἀπατησεως ὑπὸ τῶν οικειῶν μου, ἀναγκάζομαι νὰ δίδω προσοχὴν εἰς αὐτά. Ἦτο αἰσίων. Προσιστάμεθα, ὅτι καὶ καίτοι εἰς τὴν μητέρα μου ἡ εἰς τὰς ἀδελφάς μου.

— Βεβαίως, ἀγαπητὲ μου, ἔλεγεν ὁ Γεώργιος, ὅτι οὐδὲν τοιοῦτον θὰ συμβαίη! ἀποδιώξε τὰς μελαγχόλους σκέψεις, αἰτίνας σὲ βασανίζουσιν πρὸς ἡμερῶν εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἣν ἔλαβον δὲν ἀγαπᾷται τι κακὸν εἴτε διὰ τὴν μητέρα σου ἢ τὰς ἀδελφάς σου.

— Ἀλλὰ διατὶ ἡ τοιαύτη βραδύτης ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης, καὶ μάλιστα ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἣν εἶχον γράψῃ εἰς τὴν μητέρα μου τελευταῖως ἠρώτων εὐν θέλῃ νὰ ἐκπαύθῃ; Ποῖον τὸ αἶτιον; Ἐάν ἦτο εὐχάριστη δὲν θὰ ἐσπεύδον νὰ μοὶ τὸ ἀναγγείλουν;

Εἰς οὐδὲν λόγον πλέον οἱ ἐνθαρρυντικοὶ λόγοι τοῦ φίλου του τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ τὰ μέγιστα ὑπέφερε, διότι δὲν ἠμποροῦσε νὰ καταρῶσθαι ὥστε ν' ἀποβάλῃ τὰς κακὰς προαισθήσεις ὁ φίλος του. Παρηγόριον καὶ ἄλλαι ἡμέραι, κατ' ὅσον οὐδὲ μίαν εἰδὼς ἔλαβεν. Μίαν ἡμέραν ὁ Ἰωάννης μὲ τὴν ψυχὴν ἐχομένην ὑπὸ τῶν αὐτῶν πάντοτε κακῶν προαισθημάτων ἔλαβεν ἐπιστολὴν πένθιμον, εἰς ἣν μὲ μὲ γὰρ ταραχὴν εἶχον γραφῇ ὁλίγα ἑξῆς ἀπὸ τὴν μικροτέραν ἀδελφὴν του, ἥτις τῇ ἐργασίᾳ ἐπὶ ἀνέμερε τὸ δεινὸν πλῆγμα τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς του, ἡ ὁποία ἐπὶ πέντε ἐτῆ εἶχε νὰ τὸν ἴδῃ.

Ἀνεκλήθη εἰς δάκρυα καὶ ἐξέσπασεν εἰς λυγμούς, ὁ δυστυχὴς υἱός.

Χωρὶς ν' ἀναγινώσκῃ μὲ τρεμουσάν τὴν καρδίαν, ὥστε προσπαθῆναι καὶ ἄλλην συμφορὰν. Ἀνηγγέλλεν ἡ ἐπιστολὴ ὅτι ἡ μεγαλύτερα ἀδελφὴ εὐρίσκειτο εἰς δεινὴν νευρικὴν κατάστασιν, ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς, ἐπαυξάνονσάν κατ' ἡμέραν ἐκ τῆς εἰς μακρὰν διαμονῆς τοῦ Ἰωάννου καὶ παρέχουσαν φόβους εἰς τοὺς πατρὸς περὶ διαταράξεως φρενῶν εὐν μὴ ἐγκαίρως δὲν ἀνεγείρῃ εἰς τὴν πατρίδα του.

Τὸ προαίσθημα τοῦ Ἰωάννου εἶχε ἐπαληθεύσῃ. Ἀνεχώρησεν ἄμέσως διὰ τὴν πατρίδα του διὰ νὰ προλάβῃ τὴν ἄλλην καταστροφὴν, μὲ τὴν ψυχὴν τὰ μέγιστα τεταμένην, διότι θὰ εὐρίσκετο εἰς τὸν οἶκόν του κατὰ ἐν δυνάμει πρὸς φιλήν.

Ἐνῶ περιέμενε νὰ λάβῃ ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τῆς μητρὸς του παραδόξως οὐτε ἐπιστολὴν ἔλαβεν οὔτε ἐκ τῶν ἐκεῖ συμπατριωτῶν τοῦ ἠδυνήθη νὰ πληροφορηθῇ τι καίτοι εἶχε παρῆλθει περισσότερον χρόνιον διάστημα τὸν συνήθους, κατ' ὁ ἐλάμβανεν ἐπιστολὴν.

Προαίσθημα κακόν, σκέψεις ἄσφατοι καὶ ἀσάφιστοι ἤρχισαν νὰ καταλαμβάνουσιν τὸν νοῦν τοῦ Ἰωάννου.

Μάτην ὁ φίλος του Γεώργιος Λεμυλὶ προσεπάθει ν' ἀποδιώξῃ τὰς σκέψεις τοῦ φίλου του εὐρισκὼν θέμα συζητήσεως διάφορον. Ματαίᾳ φιλικῇ προστάσει!

— Χωρὶς νὰ προσέγῃ εἰς τὰ ὄνειρον, ἀγαπητὲ μου φίλε, ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης, ἐν τούτοις σήμερον, ἐνεκα τοῦ προαισθήματος καὶ τῆς βραδύτητος τῆς ἀπατησεως ὑπὸ τῶν οικειῶν μου, ἀναγκάζομαι νὰ δίδω προσοχὴν εἰς αὐτά. Ἦτο αἰσίων. Προσιστάμεθα, ὅτι καὶ καίτοι εἰς τὴν μητέρα μου ἡ εἰς τὰς ἀδελφάς μου.

— Βεβαίως, ἀγαπητὲ μου, ἔλεγεν ὁ Γεώργιος, ὅτι οὐδὲν τοιοῦτον θὰ συμβαίη! ἀποδιώξε τὰς μελαγχόλους σκέψεις, αἰτίνας σὲ βασανίζουσιν πρὸς ἡμερῶν εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἣν ἔλαβον δὲν ἀγαπᾷται τι κακὸν εἴτε διὰ τὴν μητέρα σου ἢ τὰς ἀδελφάς σου.

— Ἀλλὰ διατὶ ἡ τοιαύτη βραδύτης ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης, καὶ μάλιστα ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἣν εἶχον γράψῃ εἰς τὴν μητέρα μου τελευταῖως ἠρώτων εὐν θέλῃ νὰ ἐκπαύθῃ; Ποῖον τὸ αἶτιον; Ἐάν ἦτο εὐχάριστη δὲν θὰ ἐσπεύδον νὰ μοὶ τὸ ἀναγγείλουν;

Εἰς οὐδὲν λόγον πλέον οἱ ἐνθαρρυντικοὶ λόγοι τοῦ φίλου του τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ τὰ μέγιστα ὑπέφερε, διότι δὲν ἠμποροῦσε νὰ καταρῶσθαι ὥστε ν' ἀποβάλῃ τὰς κακὰς προαισθήσεις ὁ φίλος του. Παρηγόριον καὶ ἄλλαι ἡμέραι, κατ' ὅσον οὐδὲ μίαν εἰδὼς ἔλαβεν. Μίαν ἡμέραν ὁ Ἰωάννης μὲ τὴν ψυχὴν ἐχομένην ὑπὸ τῶν αὐτῶν πάντοτε κακῶν προαισθημάτων ἔλαβεν ἐπιστολὴν πένθιμον, εἰς ἣν μὲ μὲ γὰρ ταραχὴν εἶχον γραφῇ ὁλίγα ἑξῆς ἀπὸ τὴν μικροτέραν ἀδελφὴν του, ἥτις τῇ ἐργασίᾳ ἐπὶ ἀνέμερε τὸ δεινὸν πλῆγμα τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς του, ἡ ὁποία ἐπὶ πέντε ἐτῆ εἶχε νὰ τὸν ἴδῃ.

Ἀνεκλήθη εἰς δάκρυα καὶ ἐξέσπασεν εἰς λυγμούς, ὁ δυστυχὴς υἱός.

Χωρὶς ν' ἀναγινώσκῃ μὲ τρεμουσάν τὴν καρδίαν, ὥστε προσπαθῆναι καὶ ἄλλην συμφορὰν. Ἀνηγγέλλεν ἡ ἐπιστολὴ ὅτι ἡ μεγαλύτερα ἀδελφὴ εὐρίσκειτο εἰς δεινὴν νευρικὴν κατάστασιν, ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς, ἐπαυξάνονσάν κατ' ἡμέραν ἐκ τῆς εἰς μακρὰν διαμονῆς τοῦ Ἰωάννου καὶ παρέχουσαν φόβους εἰς τοὺς πατρὸς περὶ διαταράξεως φρενῶν εὐν μὴ ἐγκαίρως δὲν ἀνεγείρῃ εἰς τὴν πατρίδα του.

Τὸ προαίσθημα τοῦ Ἰωάννου εἶχε ἐπαληθεύσῃ. Ἀνεχώρησεν ἄμέσως διὰ τὴν πατρίδα του διὰ νὰ προλάβῃ τὴν ἄλλην καταστροφὴν, μὲ τὴν ψυχὴν τὰ μέγιστα τεταμένην, διότι θὰ εὐρίσκετο εἰς τὸν οἶκόν του κατὰ ἐν δυνάμει πρὸς φιλήν.

Ἐνῶ περιέμενε νὰ λάβῃ ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τῆς μητρὸς του παραδόξως οὐτε ἐπιστολὴν ἔλαβεν οὔτε ἐκ τῶν ἐκεῖ συμπατριωτῶν τοῦ ἠδυνήθη νὰ πληροφορηθῇ τι καίτοι εἶχε παρῆλθει περισσότερον χρόνιον διάστημα τὸν συνήθους, κατ' ὁ ἐλάμβανεν ἐπιστολὴν.

Προαίσθημα κακόν, σκέψεις ἄσφατοι καὶ ἀσάφιστοι ἤρχισαν νὰ καταλαμβάνουσιν τὸν νοῦν τοῦ Ἰωάννου.

Μάτην ὁ φίλος του Γεώργιος Λεμυλὶ προσεπάθει ν' ἀποδιώξῃ τὰς σκέψεις τοῦ φίλου του εὐρισκὼν θέμα συζητήσεως διάφορον. Ματαίᾳ φιλικῇ προστάσει!

— Χωρὶς νὰ προσέγῃ εἰς τὰ ὄνειρον, ἀγαπητὲ μου φίλε, ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης, ἐν τούτοις σήμερον, ἐνεκα τοῦ προαισθήματος καὶ τῆς βραδύτητος τῆς ἀπατησεως ὑπὸ τῶν οικειῶν μου, ἀναγκάζομαι νὰ δίδω προσοχὴν εἰς αὐτά. Ἦτο αἰσίων. Προσιστάμεθα, ὅτι καὶ καίτοι εἰς τὴν μητέρα μου ἡ εἰς τὰς ἀδελφάς μου.

— Βεβαίως, ἀγαπητὲ μου, ἔλεγεν ὁ Γεώργιος, ὅτι οὐδὲν τοιοῦτον θὰ συμβαίη! ἀποδιώξε τὰς μελαγχόλους σκέψεις, αἰτίνας σὲ βασανίζουσιν πρὸς ἡμερῶν εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἣν ἔλαβον δὲν ἀγαπᾷται τι κακὸν εἴτε διὰ τὴν μητέρα σου ἢ τὰς ἀδελφάς σου.

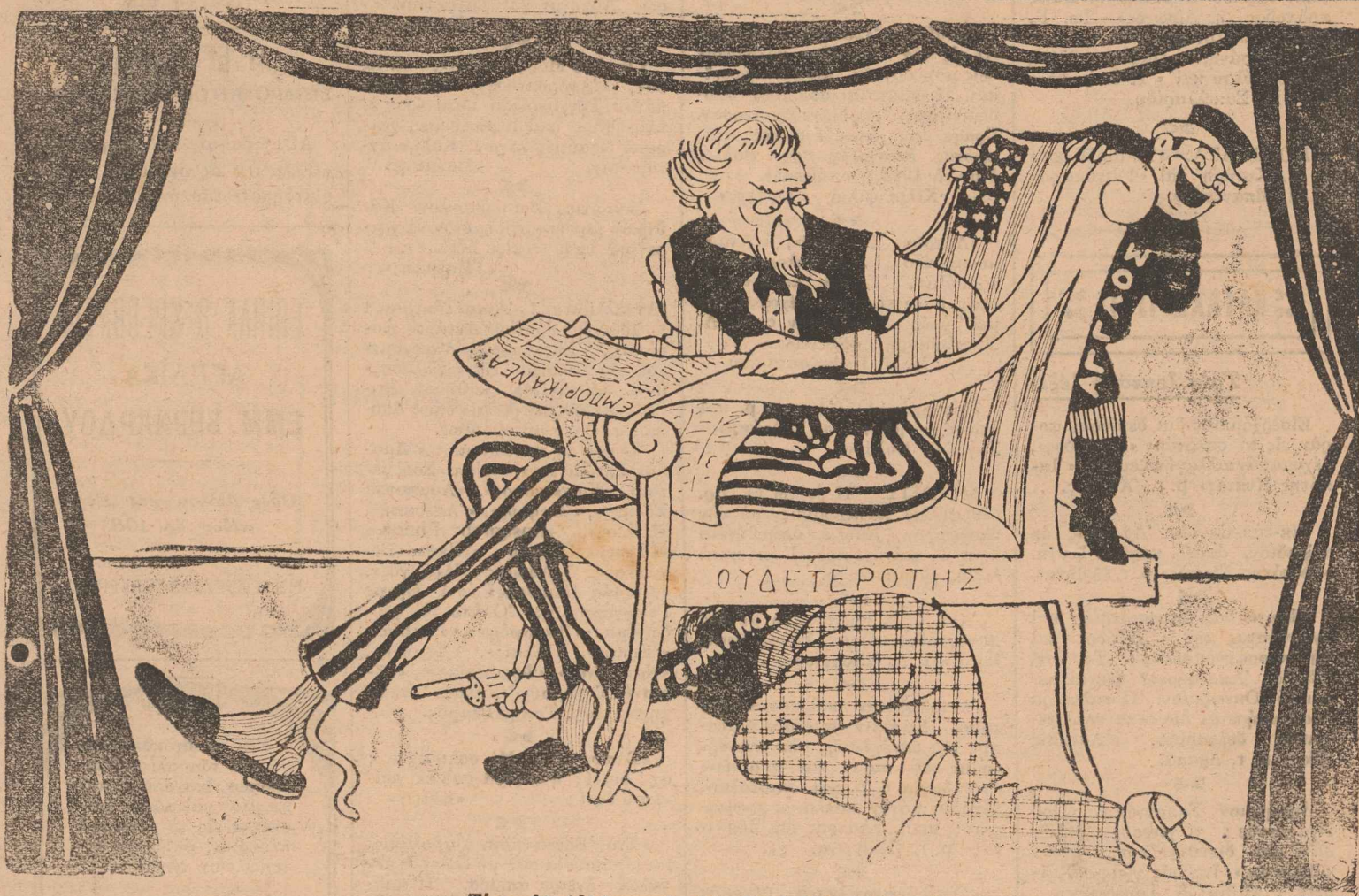
— Ἀλλὰ διατὶ ἡ τοιαύτη βραδύτης ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης, καὶ μάλιστα ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἣν εἶχον γράψῃ εἰς τὴν μητέρα μου τελευταῖως ἠρώτων εὐν θέλῃ νὰ ἐκπαύθῃ; Ποῖον τὸ αἶτιον; Ἐάν ἦτο εὐχάριστη δὲν θὰ ἐσπεύδον νὰ μοὶ τὸ ἀναγγείλουν;

Εἰς οὐδὲν λόγον πλέον οἱ ἐνθαρρυντικοὶ λόγοι τοῦ φίλου του τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ τὰ μέγιστα ὑπέφερε, διότι δὲν ἠμποροῦσε νὰ καταρῶσθαι ὥστε ν' ἀποβάλῃ τὰς κακὰς προαισθήσεις ὁ φίλος του. Παρηγόριον καὶ ἄλλαι ἡμέραι, κατ' ὅσον οὐδὲ μίαν εἰδὼς ἔλαβεν. Μίαν ἡμέραν ὁ Ἰωάννης μὲ τὴν ψυχὴν ἐχομένην ὑπὸ τῶν αὐτῶν πάντοτε κακῶν προαισθημάτων ἔλαβεν ἐπιστολὴν πένθιμον, εἰς ἣν μὲ μὲ γὰρ ταραχὴν εἶχον γραφῇ ὁλίγα ἑξῆς ἀπὸ τὴν μικροτέραν ἀδελφὴν του, ἥτις τῇ ἐργασίᾳ ἐπὶ ἀνέμερε τὸ δεινὸν πλῆγμα τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς του, ἡ ὁποία ἐπὶ πέντε ἐτῆ εἶχε νὰ τὸν ἴδῃ.

Ἀνεκλήθη εἰς δάκρυα καὶ ἐξέσπασεν εἰς λυγμούς, ὁ δυστυχὴς υἱός.

Ἐνῶ

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τί τραβᾷ ἡ Ἀμερική. - Τὴν ἐνοχλοῦν καὶ οἱ δύο !

Ἡ Γερμανία πρὸς τὴν Ἰταλίαν : — Περίμενε σὺ ἕνα λεπτό τῆς ὥρας !.....

Ὁ ἀρχιδιάβολος εἰς τὰ διαβολάνια : — Καλὰ ἐργασθήκαμε ἐφέτος μετὰ τὸν πόλεμον !